

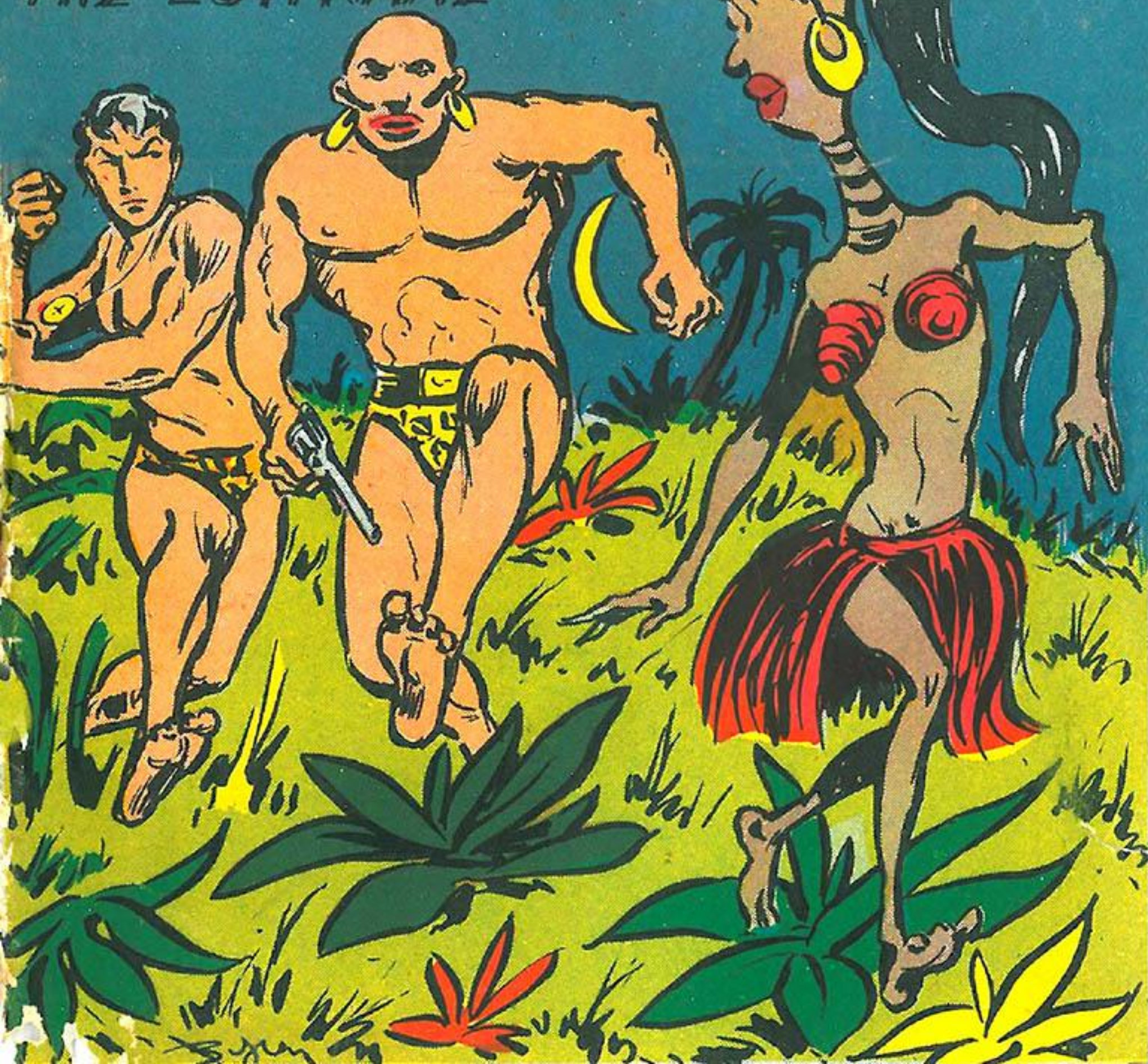
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

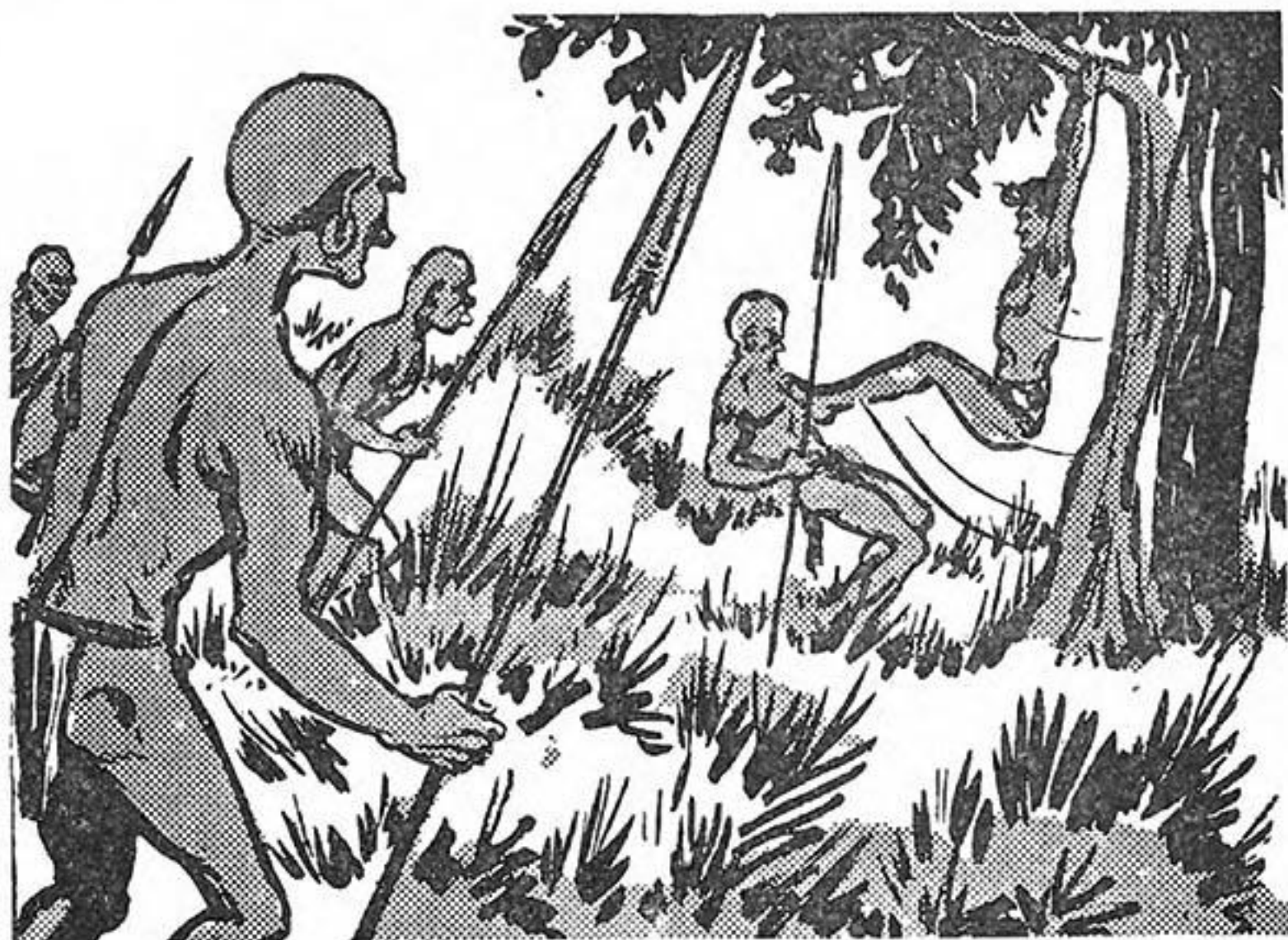
Ο ΜΙΚΡΟΣ

25

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ
ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ



ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ



ΕΝΑ ΑΣΧΗΜΟ ΝΕΟ

ΑΠΟΛΥΤΗ ήσυχία κυριαρχεί στην απέραντη ζούγκλα. Τα άγρια ζώα έχουν λουφάξει στις φωλιές τους και τα πουλιά έχουν κουρνιάσει στις πυκνές φυλλωσιές των δέντρων. Είναι νύχτα βαθιά και, τη νύχτα, στη ζούγκλα μόνο ή ύαινα ξαγρυπνάει και γυρνάει ύπουλα κι' αθόρυβα, αναζητώντας κανένα πτώμα για να χορτάσει την πείνα της.

Ξαφνικά, ο θόρυβος πολλών

τάμ - τάμ σπάζει τη βαθιά σιγαλιά και κάνει τα θηρία ν' αλαφιαστούν και τα πουλιά να τινάξουν τρομαγμένα τα φτερά τους. 'Ο ίδιος αυτός θόρυβος ξυπνάει και τον Μπουτάτα που κοιμάται στη σπηλιά μαζί με τον Ταρζάν και τη μελαψή και πανώρια Γιαράμπα. Τρίβει τα μάτια του, ξύνει το πάντοτε ανωρθωμένο τσουλούφι του και μουρμουρίζει:

— Μπα σε καλό τους, παρέλασι κάνουν νυχτιάτικα και

δὲν μᾶς ἀφήνουν νὰ κοιμηθοῦμε ;

Κάνει νὰ ξαπλώσῃ πάλι, μὰ ὁ θόρυβος τῶν τὰμ - τὰμ ὅσο πάει καὶ δυναμώνει καὶ γίνεται πιὸ ξέφρενος. Τότε καὶ ὁ Μπουτάτα τραβᾷ, μισοκοιμισμένος καθὼς εἶναι, τῇ σκουριασμένη καὶ ἀχώριστη μπιστόλα του καὶ πατάει τῇ σκανδάλῃ. Ἕνας τρομακτικὸς πυροβολισμὸς συγκλονίζει τὴ μικρὴ σπηλιὰ καὶ κάνει τὸν Ταμπὸρ καὶ τὴν Γιαράμπα νὰ πεταχτοῦν ὁλόρθοι.

— Μπουτάτα!, φωνάζει ἔξω φρενῶν τὸ Ἑλληνόπουλο, τί συμβαίνει καὶ πυροβόλησες;

— Δὲν ἀκοῦς, ἀφέντη παιδί, τὴν παρέλασι; τοῦ ἐξηγεῖ ὁ Μπουτάτα. Τράβηξα μιὰ μὲ τὴν κουμπούρα μου γιὰ νὰ τοὺς κάνω νὰ σταματήσουν. Μπᾶ σὲ καλὸ τους! Ἔτσι μοῦρχεται νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ τοὺς ταιράξω στὶς σφαλιάρες καὶ στὶς κεφαλιές.

Ὁ Ταμπὸρ σφίγγει τὶς γροθιές του ἀπὸ θυμὸ κι' ἐτοιμάζεται νὰ φιλοδωρήσῃ μὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὸν Μπουτάτα, μὰ ὁ ἦχος τῶν τὰμ - τὰμ τὸν συγκρατεῖ καὶ τὸν κάνει νὰ τεντώσῃ τ' αὐτιά του.

— Κάτι συμβαίνει, λέει σὲ λίγο στὴν Γιαράμπα.

Καὶ χωρὶς καθυστέρησι πετάγεται ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ στήνει αὐτί, ἐνῶ ξοπίσω του βγαίνει ἡ κοπέλλα μὲ τὸν νυσταγμένο καὶ κακὸ κ' ε φ ο Μπουτάτα.

— Δὲν συμβαίνει τίποτε, βγάζει τὸ συμπέρασμα ὁ ἀρά-

πης. Κάπου γίνεται παρέλασι, δὲν ἀκούτε τὰ τούμπανα;

Ὁ Ταμπὸρ ὅμως ἔχει ἄλλη γνώμη.

— Τὰ τὰμ - τὰμ χτυποῦν πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς φυλῆς τῶν Κούρα, λέει μὲ ζαρωμένο μέτωπο. Κι' ἀπ' ὅ,τι καταλαβαίνω, οἱ Κούρα ἐτοιμάζονται γιὰ ἀνθρωποθυσία. Κάποιος λευκὸς κινδυνεύει ἀπόψε, Γιαράμπα!

Ὁ Μπουτάτα, ποὺ φοβᾷται μήπως ὁ Ταμπὸρ διατάξῃ νὰ φύγουν μέσαι στὴ νύχτα, προσπαθεῖ νὰ τὸν καθησυχάσῃ.

— Ἀκουσε ἀφέντη Ταμπὸρ, μπορεῖ νὰ κοίμώμαστε αὐτὴ τὴ στιγμή καὶ νὰ βλέπουμε στ' ὄνειρό μας πὼς χτυπᾶνε τὰ τούμπανα. Ἄμα ξυπνήσουμε τὸ πρωί, δὲν θ' ἀκούμε τίποτε.

Ξαφνικά, ὁ Ταμπὸρ ἀνασκιρτάει. Ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς κορμούς τῶν γειτονικῶν δένδρων βλέπει μιὰ ὑποπτη σκιά νὰ κινῆται, ποὺ μάλις διακρίνεται στὸ ἀδύνατο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ γιὰτὶ εἶναι ἀκόμη μακριά.

— Οἱ Κούρα!, λέει ὁ Μπουτάτα ποὺ εἶδε κι' αὐτὸς τὴ σκιά ποὺ προχωρεῖ καὶ ζυγώνει πρὸς τὸ μέρος τους. Ἔρχονται γιὰ νὰ μᾶς θυσιάσουν, ἀφέντη παιδί! Δὲν θὰ τοὺς περάσῃ ὅμως! Ἡ θαυματουργὴ μπιστόλα μου θὰ δράσῃ.

(Καί, πρὶν προλάβῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ κανεὶς, σκοπεύει τὴ σκιά καὶ πυροβολεῖ...

Δὲν περνοῦν παρὰ λίγα δευτερόλεπτα καὶ ὁ... ἄριστος σκοπευτὴς βάζει μιὰ τρομαγμένη φωνή. Πάνω στὴν κεφά-

λα του πέφτει με βαρὺ γδοῦπο ἓνα ἀγριοπούλι πὺ κοιμόταν ἀνύπνοπτο στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου πὺ ἀπὸ κιάπω του στεκόταν ὁ Μπουτάτα. Ἡ σφαίρα ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ τὴ σκιά χτύπησε τὸ πουλί!

— Μπᾶ σὲ καλὸ σου!, κάνει ὁ ἀράπης καὶ πετάει τὸ σκιοτωμένο πουλί μακριά. Δὲν εἴπαμε νὰ μοῦ τσαλακώσῃς καὶ τὸ τσουλούφι μου!

Ταυτόχρονα σχεδόν, ἀκούγεται σὲ λίγη ἀπόστασι μακριὰ τους μιὰ λεπτὴ φωνή:

— Καλέ, στραβοὶ εἴσαστε μετὰ συγχωρήσεως, καὶ μὲ βιάλατε στὸ σημάδι; Δὲν μὲ γνωρίζετε;

Ἡ φωνὴ ἀνήκει στὴ σκιά πὺ πλησιάζει καὶ ἡ σκιά δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴ Μπουμπού, τὴ λεπτεπίλεπτη ἀρραβωνιστικιά τοῦ Τσουλούφι, μὲ τὴ μακριὰ ἰαλογοουρά.

Ὁ Ταμπὸρ τὴν πλησιάζει μὲ δύο βήματα καὶ τὴ ρωτᾷ αὐστηρά:

— Πὺ γυρίζεις τέτοια ὦρα;

— Πὺ νὰ σὰς τὰ λέω!, ἀποκρίνεται ἡ Μπουμπού καὶ χτυπάει τὰ μακριὰ τῆς χέρια πὺ εἶναι ἀδύνατα σὰν καλαμάκια. Ἡ Ζολὰν καὶ ὁ Ταρζὰν ἔπεσαν στὰ χέρια τῆς φυλῆς τῶν Κούρα! Τοὺς ἔπιασαν τὸ ἀπόγευμα καθὼς ἔπαιρναν τὸ μπάνιο τους στὴ μεγάλη λίμνη. Ἐγὼ κρύφτηκα μέσα σ' ἓνα θάμνο καὶ τὴ γλύτωσα, μετὰ συγχωρήσεως!

Ὁ Ταμπὸρ νοιώθει ἓνα παγωμένο ρίγος νὰ διαπερνᾷ τὸ κορμὶ του καὶ κυττάζει μὲ νόη-

μα τὴ Γιαράμπα.

— Γι' αὐτὸ χτυποῦν τὰ τάμ - τάμ, τῆς λέει. Ἡ ἄγρια φυλὴ τῶν Κούρα ἐτοιμάζεται νὰ τοὺς θυσιάσῃ. Πρέπει νὰ τρέξουμε γιὰ νὰ προλάβουμε. Τὸ χωριὸ τους ἀπέχει δυὸ ὥρες περίπου ἀπὸ δῶ. Ἄν εἴμαστε τυχεροὶ θὰ προλάβουμε.

Καὶ γυρνώντας πρὸς τὸν Μπουτάτα:

— Θάρθῃς καὶ σὺ μαζί μας; Τσουλούφι;

— Ἄν θάρθω λέει!! Ἀμὴ χωρὶς ἐμένα δὲν γίνεται πανηγύρι, ἀφέντη παιδί! Θάρθω νὰ τοὺς ἀρχίσω στίς σφαλιάρες καὶ στίς κεφαλιές γιὰ νὰ μάθουν νὰ μᾶς ξυπνᾶνε τὰ μεσάνυχτα. Μπᾶ σὲ κα...

Δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ γιὰτὶ στὸ μεταξὺ ὁ Ταμπὸρ καὶ ἡ Γιαράμπα πήραν κιόλας δρόμο. Εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ ριχτοῦν σὲ μιὰ ἐπικίνδυνη περιπέτεια, ν' ἀντιμετωπίσουν ὡς καὶ τὸ θάνατο ἀκόμη γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τὴ Ζολὰν καὶ τὸν Ταρζὰν ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἄγριας φυλῆς τῶν Κούρα.

Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΩΣ!

ΜΙΑ ΠΕΛΩΡΙΑ φωτιά εἶναι ἀναμμένη στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ τῆς φυλῆς τῶν Κούρα. Γύρω τῆς χορεύουν σὰν φαντάσματα οἱ ἄγριοι, κρατώντας μακριὰ δόρατα ἐνῶ πιὸ πέρα καμιμιὰ δεκαριὰ ἄλλοι δὲν στοματοῦν οὔτε στιγμὴ νὰ χτυποῦν τὰ τάμ—τάμ. Ἡ σκηνὴ εἶναι γραφικὴ μὰ ἄγρια καὶ αὐ-

ματριχιαστική συγχρόνως: 'Ο χορός σταματάει σε ώρισιμένα χρονικά διαστήματα και οί πολεμιστές σηκώνουν τότε ψηλά τὰ δόρατα και ούρλιάζουν σαν δαιμονισμένοι ενώ τὰ γυναικόπαιδα ούρλιάζουν και αυτά και χτυπάνε τὰ χέρια τους με δύναμι.

'Ο Ταμπόρ με τὴ Γιαράμπα και τὸ Μπουτάτα ἔχουν πλησιάσει τὸ χωριὸ και κυττάζουν τὸ τρομερὸ θέαμα τοῦ χοροῦ γύρω ἀπὸ τὴν φωτιά, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ μερικὸς θάμνους.

— 'Ο Ταρζάν!, λέει σὲ μιὰ στιγμή ἡ Γιαράμπα. Τὸν βλέπεις Ταμπόρ; Τὸν ἔχουν δαμένει σ' ἓνα πιάσσαλο κοντὰ στὰ ξύλινα ξόανα τους (*)

(*) Ξόανα λέγονται τὰ ἀγάλματα τῶν πνευμάτων στὰ ὁποῖα πιστεύουν οἱ ἄγριες φυλὲς τῆς Ἀφρικῆς.



'Ο τρομερὸς μάγος ὑψώνει τὸ κοφτερὸ γιάταγάνι του...



Οἱ ἄγριοι πολεμιστὲς κατῴρθωσαν νὰ αἰχμαλωτίσουν τὸ ξανθὸ κορίτσι.

— Τὸν βλέπω, ἀπαντᾷ τὸ ἀτρόμητο παιδί. Μόλις σταματήσει ὁ χορὸς θὰ τὸν θυσιάσουν στὴ θεά τους. Ἔχω ἀκούσει πὼς οἱ Κούρα λατρεύουν σαν θεὸ ἓνα μεγάλο ὀλόχρυσο ἄγαλμα. Λένε μάλιστα πὼς ὅταν τὸ ἄγαλμα αὐτὸ ζωντανέψη οἱ Κούρα θὰ θυσιάσουν ἓναν ἄνθρωπο γιὰ χατῆρι του. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί συμβαίνει ἀπὸψε και ἐτοιμάζονται νὰ θυσιάσουν τὸν Ταρζάν.

— Τὴν Ζολάν δὲν τὴ βλέπω, λέει ἡ Γιαράμπα.

— Ὡχ ἀδελφέ!, κάνει ὁ ἀράπης και ἀφήνοντας τὴ θέσι του κάθεται σὲ ἓναν χοντρὸ κορμό. Νύχτα εἶναι, θὰ κοιμάται τὸ κορίτσι, δὲν ἔχει τὸ δικό μας μυαλὸ ποὺ νυχτοπερπατᾷ...

Δέν προλαβαίνει νὰ τελειώ-
ση ὅταν, μὲ μεγάλη του ἔκ-
πληξι, βλέπει τὸν κορμὸ ποὺ
κάθεται ἐπάνω νὰ κινῆται καὶ
νὰ φεύγῃ! Στὴν ἀρχὴ τρομά-
ζει μὰ συνηθίζει γρήγορα καὶ
φωνάζει μάλιστα στοὺς φίλους
του χαρούμενος, χωρὶς νὰ ξέ-
ρη τί συμβαίνει:

— Γειά σας, ἀφέντες! Ἐ-
γὼ φεύγω σιδηροδρομικῶς!

Ὁ Ταμπὸρ γυρίζει καὶ τὸ
θέαμα ποὺ ἀντικρύζει κάνει
τὶς τρίχες του νὰ σηκωθοῦν ἀ-
πὸ τὴ φρίκη. Ὁ Τσουλούφης
ἔχει καθίσει στὴν οὐρὰ ἑνὸς
πελώριου φιδιού ποὺ φεύγει
μὲ ταχύτητα ἀνάμεσα στὰ δέν-
τρα, παίρνοντας καὶ τὸν ἀρά-
πη μαζί του! Σὲ μιὰ στιγμή
ἡ οὐρὰ ἀνορθώνεται καὶ ὁ
Μπουτάτα, ποὺ βρίσκεται κά-
που δέκα μέτρα ψηλὰ ἀπὸ τὴ



Ὁ τρομερὸς Μπουτάτα βλέπει
τὸ κουνούπι καὶ πέφτει λιπό-
θυμος.

γῆ, φωνάζει ἐνθουσιασμένος: ἦ

— Τώρα ταξιδεύω ἀεροπο-
ρικῶς, ἀφέντη Ταμπὸρ! Καλὴ
ἀντάμωσι!

Ὁ Ταμπὸρ μὲ τὴ Γιαράμ-
πα κάνουν νὰ τρέξουν πρὸς τὸ
μέρος του, μὰ δὲν προλαβαί-
νουν. Μόλις φθάνουν κάτω ἀπὸ
τὰ πρῶτα δέντρα βλέπουν νὰ
πηδοῦν ἀπὸ αὐτὰ δεκάδες μαῦ-
ροι σατανάδες καὶ νὰ τοὺς κό-
βουν τὸ δρόμο προτείνοντας
τὰ δόρατά τους. Ἐπειτα οἱ
δυὸ φίλοι μας βρίσκονται φυ-
λακισμένοι μέσα σ' ἕναν κλοιὸ
ὅπου τὸ κάθε δόρυ ἀντιπροσω-
πεύει τὸ θάνατο.

Τὰ μάτια τοῦ ἀτρόμητου
Ἑλληνόπουλου, γυρνοῦν ἀνή-
συχτα ἕνα γύρω, ζητώντας νὰ
βρῇ μιὰ διέξοδο.

— Πίσω μου, Γιαράμπα!



Ὁ Μπουτάτα δίνει μιὰ κεφαλιά
στὸ ξόανο καὶ πέφτει νὸκ-αὐτ!

φωνάζει στην κοπέλλα και μ' ένα απίθανο σάλτο που θα το ζήλευε και ο αϊλουρος ακόμη αρπάζεται από τη φούντα ενός κλαδιού που γέρνει πάνω από το κεφάλι του. Έτσι καθώς βρίσκεται κρεμασμένος, λυγίζει πίσω τα πόδια του κι έπειτα τα τεντώνει με δύναμη και με ταχύτητα άστραπής. Τα πέλματά του χτυπούν με φόρα στο στήθος ενός άγριου πολεμιστή και τον ρίχνουν με όρμη πάνω σε έναν άλλον που βρίσκεται πίσω του για να πέσουν και οι δυο ανάσκελα πάνω στη γη, πριν προλάβουν να χρησιμοποιήσουν τα δόρατά τους.

Μα ο Ταιμπόρ, δεν είναι τυχερός. Με την κίνησι που κάνει το κλαδί σπάζει και ο θρυλικός ήρωας της ζούγκλας πέφτει με το κεφάλι κάτω και μένει αναίσθητος.

Η Γιαράμπα που έτοιμάζεται να φύγει πηδώντας πάνω από τα κορμιά των δύο πολεμιστών που έπεσαν καταγής με το χτύπημα του Ταιμπόρ, βλέπει τον σύντροφό της να πέφτει με το σπάσιμο του κλαδιού και σκύβει να τον φορτωθή στην πλάτη της.

Δεν προλαβαίνει όμως. Οι μαύροι με άγριους αλαλαγμούς πέφτουν όλοι επάνω της και την κρατούν ακίνητη. Μάταια αγωνίζεται να ξεφύγει ή χειροδύναμη κοπέλλα. Οι άγριοι τη δένουν γερά με ένα χορτόσχοινο, δένουν και τον Ταιμπόρ, που αρχίζει να συνέρχεται και τους σπρώχνουν και τους δυο βάνουσα

πρός την κατεύθυνσι του χωριού όπου στην πλατεία του χορεύουν εκατοντάδες πολεμιστές, έτοιμοι να θυσιάσουν τον αίχμαλώτό τους που έχουν δεμένο γερά σ' έναν πάσσαλο, τον Ταρζάν.

Όλοι αυτοί οι πολεμιστές και τα γυναικόπαιδα μόλις αντικρύζουν τους καινούργιους αίχμαλώτους ξεσπούν σε άγριες κραυγές:

— Μπά ρού! Μπά ρού!, που σημαίνει: «στή θυσία, στή θυσία!»

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΞΟΑΝΟ

ΚΟΝΤΑ στον πάσσαλο, πάνω στον οποίο ήταν δεμένος ο Ταρζάν, στήθηκαν τώρα άλλοι δύο. Στον ένα οι άγριοι έδεσαν τη Γιαράμπα και στον άλλο τον Ταμπόρ.

— Καλωσωρίσατε, τους λέει ο Ταρζάν κουνώντας θλιβερά το κεφάλι του. Θα ξέρετε ασφαλώς πώς μάς περιμένει ο πιο τρομερός θάνατος. Γιατί όμως να κάνετε αυτή την τρέλλα και να αρθετε ως εδώ;

— Πίστευα πως θα μπορέσω να σάς σώσω, ψιθύρισε με λύπη ο Ταμπόρ. Στάθηκα άτυχος όμως. Αλήθεια, που είναι η Ζολάν; Μήπως τους ξέφυγε;

Απόλυτη σιωπή ακολουθεί τα λόγια του. Ο χορός και οι άγριες φωνές σταματούν απότομα. Οι τρεις αίχμαλωτοι στρέφουν περίεργοι τα κεφάλια τους και βλέπουν να ανοί

γη ή πόρτα μιᾶς μεγάλης καλύβας. Ἀπὸ τὴν εἴσοδό της βγαίνει ἓνας μαῦρος μὲ μακριὰ ἄσπρη γενειάδα, μὲ τὸ μέτωπο βαιμμένο κόκκινο καὶ μὲ τὰ μάτια του ἄσπρα. Στὰ χέρια του κρατάει μιὰ νεκροκεφαλή λεονταριοῦ. Εἶναι ὁ μάγος τῆς φυλῆς.

Πίσω του ἀκολουθεῖ ὁ φύλαρχος ποὺ φοράει ἓνα περιδέραιο ἀπὸ κόκκαλα ζώων καὶ πιδὸ πίσω ἡ Ζολάν. Τὴν κρατοῦν γερά δυὸ ἄγριοι ἐνῶ τὰ χέρια της εἶναι δεμένα μπροστὰ στὸ στήθος. Ἡ ξανθεὶὰ κοπέλλα δὲν ἀργεῖ νὰ δῇ τοὺς πασσάλους μὲ τοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους καὶ ἀφήνει νὰ τὶς ξεφύγουν γοερές καὶ ἀπελπισμένες κραυγές:

— Ταιμπόρ! Ταρζάν!

Προσπάθει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τοὺς δύο μαῦρους ποὺ τὴν κρατοῦν μὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Οἱ δεσιμοφύλακές της τὴν σπρώχνουν ὀδηγώντας τὴν σ' ἓναν πέτρινο θρόνο καὶ τὴν καθίζουν ἐπάνω κρατώντας γερά τὰ σκοινιά ποὺ τὴν ἔχουν δεμένη. Δίπλα της κάθεται ὁ φύλαρχος καὶ μπροστὰ τους ὁ μάγος. Καὶ τότε ὁ χορὸς ξαναρχίζει μὲ μεγαλύτερη ἔνταση.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί συμβαίνει, λέει σὲ μιὰ στιγμή ὁ Ταιμπόρ. Γιατὶ δὲν θυσιάζουν καὶ τὴ Ζολάν;

— Γιατὶ τὴ νομίζουν γιὰ θεά, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ταρζάν. Ἀπ' ὅ,τι ἄκουσα, ἡ φυλὴ τῶν Κούρα λατρεύει γιὰ θεὸ ἓνα χρυσὸ ἄγαλμα. Χθὲς ὅμως τὸ ἄγαλμα δὲν βρέθηκε στὴ θέσι

του καὶ πίστεψαν πὼς ζωντάνεψε. Σκόρπισαν λοιπὸν ὅλο-γυρα στὴ ζούγκλα νὰ βροῦν τὸ ζωντανὸ θεό τους καὶ ἡ τύχη τ'ὄφερε νὰ βροῦν τὴ Ζολάν καὶ μένα ποὺ κάνουμε μπάνιο στὴ λίμνη. Βλέποντάς τὴν ξανθεὶὰ νόμισαν πὼς αὕτὴ ἦταν τὸ ἄγαλμα ποὺ ζωντάνεψε καὶ τὴν πῆραν μαζί τους. Ἐμένα μ' αἰχμαλώτισαν γιὰ νὰ μὲ θυσιάσουν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἄμοιρη Ζολάν προσπόθησε νὰ τοὺς ξεφύγῃ, τὴν ἔδεσαν. Καὶ τώρα, φίλε Ταιμπόρ, μάθε πὼς θὰ μᾶς κόψουν τὰ κεφάλια μας μπροστὰ της... Νά... τὸ τέλος μας δὲν θ' ἀργήσῃ, ὁ μάγος πλησιάζει...

Ὁ χορὸς καὶ τὰ οὐρλιαχτὰ σταματοῦν πάλι. Τέσσερις ἄγριοι πλησιάζουν τοὺς αἰχμαλώτους κρατώντας ἀναιμμένους δαυλοὺς. Πίσω τοὺς ἀκολουθεῖ ὁ μάγος μ' ἓνα κοφτερὸ γιαντάνι στὸ χέρι. Στέκεται μπροστὰ στὸν Ταιμπόρ, πιάνει μὲ τὸ ἰαριστερὸ χέρι τὰ μαλλιά του καὶ μὲ τὸ δεξιὸ σηκώνει τὸ γιαταγάνι καὶ τὸ κατεβάζει μὲ δύναμι.

— Ταιμπόρ!, φωνάζει τὴν ἴδια στιγμή ἡ Ζολάν καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις της.

Μὰ τὸ γιαταγάνι τοῦ μάγου δὲν κόβει παρὰ μιὰ τούφα ἀπὸ τὰ μαλλιά τοῦ ἡρωϊκοῦ παιδιοῦ ποὺ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα πεοίμενε τὸ θάνατο ψύχραιμα, σὰν ἄντρας. Τὴν ἐπόμενη στιγμή, ὁ μάγος κόβει λίγα ἀπὸ τὰ μαλλιά τοῦ Ταρζάν καὶ τῆς Γιαράμιπα καὶ γυρνώντας τὶς πλάτες στοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους προχωρεῖ

ὥς τὴν ἀναίσθητη Ζολάν, τὴ θεά του ὅπως τὴ νομίζει, γονατίζει μπροστά της καὶ σκορπίζει στὰ πόδια της τὰ μαλλιά τῶν τριῶν αἰχμαλώτων.

Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ πλησιάζει πάλι τοὺς αἰχμαλώτους καὶ στέκεται ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορὰ μπροστά στὸν Ταμπόρ.

— Ταμπόρ! τοῦ λέει μὲ πνιχτὴ φωνὴ ἡ Γιαράμπα πού βρίσκεται στὸν διπλανὸ πάσσαλο, ἐλπίζω καὶ μετὰ τὸ θάνατο νὰ θρεθοῦμε μαζί...

Τὸ κοφτερὸ γιγατογάρι τοῦ μαύρου σηκώνεται καὶ τὸ ἀτσάλι τοῦ λάμπει στὸ φῶς τῆς φωτιᾶς πού ἐξακολουθεῖ νὰ φωτίζει τὴ μακαίβρια σκηνή. Σὲ δύο ἢ τρία δευτερόλεπτα θὰ κατέβῃ καὶ τότε... τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο θὰ πάψῃ νὰ ζῇ!



Ἡ Ζολάν κατορθώνει νὰ κόψῃ τὰ ῥεσιμά της μὲ τὴ βοήθεια τοῦ δαυλοῦ.



Συγκινημένη ἡ Γιαράμπα, ἀποθέτει ἓνα λουλούδι στὸ στήθος τοῦ νεκροῦ Ταρζάν.

Ξαφνικά, στὴν ἀπόλυτη αὐτὴ σιωπὴ πού ἔχουν σταματήσει ὡς καὶ οἱ ἀνάσες ἀκόμη, ἓνα ἀπὸ τὰ ξύλινα ξόανα, πού εἶναι στημένα πίσω ἀπὸ τοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους, πάνω στὰ ἐρείπια ἐνὸς παλιοῦ ναοῦ, ζωντανεύει, ἀφήνει τὴ θέσι του προχωρεῖ λίγα μέτρα καὶ φωνάζει ἄγρια:

— Πίσω καὶ σὰς ἔφαγα, παλληκαράδες!

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΤΑΤΑ

ΑΛΛΑ, ἂς γυρίσουμε λίγο πιὸ πίσω γιὰ νὰ δοῦμε τί ἀπέγινε ὁ Μπουτάτα πού διασχίζει πότε σιδηροδρομικῶς καὶ πότε ἀεροπορικῶς τὴ ζούγκλα.

Γαντζωμένος μὲ χέρια καὶ

μὲ πόδια πάνω στὴν οὐρὰ τοῦ τεράστιου φιδιού που τὸ μήκος του θὰ φθάνη τὰ πενήντα μέτρα, διασκεδιάζει ἀφάνταστα.

— Τί κρίμα νὰ μὴν προλάβουν οἱ ἀφέντες τὸ σιδηρόδρομο, λέει τότε—τότε. "Αν κα ταφέρω καὶ τὸν ὀδηγήσω στὴ σπηλιά μας, θὰ ταξιδεύω συνέχεια μ' αὐτὸν καὶ θὰ τὰ οἰκονομάω μάλιστα βγάζοντας καὶ εἰσιτήρια στοὺς ἀφέντες.

Τὸ φίδι που δὲν ἔχει πάρει ἀκόμη εἶδησι πὼς κάποιος βρίσκεται σκαρφαλωμένος πάνω του—τόσο μεγάλο εἶναι—ἀφοῦ διασχίζει τὰ δέντρα, πλησιάζει τὶς πρῶτες καλύβες τοῦ χωριού, που εἶναι ἔρημες ἀπὸ κόσμο γιατί ὅλοι ἔχουν τρέξει στὴν πλατεῖα ὅπου πρόκειται νὰ θυσιάσουν τὸν αἰχμάλωτό



“Ἐνα μεγάλο δίχτυ κατεβαίνει στὸ λάκκο που ἔπεσε ὁ Ταμπόρ.



Τὸ κορμὶ τοῦ Μπουτάτα ἀνεβοκατεβαίνει σὰν τόπι ἀπὸ τὶς κλωτσιές τοῦ ζέβρου.

τους, καὶ φθάνει πίσω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ παλιοῦ ναοῦ. Ἐκεῖ, σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ θεμέλια, ὑπάρχει μιὰ μεγάλη τρύπα ὅπου τὸ φίδι ἀρχίζει νὰ χώνεται. Ὁ Μπουτάτα, καθὼς κυττάζει πίσω δὲν τὸ παίρνει εἶδησι. Ἔτσι, ὅταν φθάνη στὴν τρύπα που χωράει ἴσα—ἴσα τὸ φίδι, χτυπάει μὲ δύναμι στὸν τοῖχο καὶ βρίσκεται ἀνάσκελα στὸ χῶμα.

— Μπα σὲ καλὸ σου!, διαμαρτύρεται ὁ χαζοτσουλούφης. Τί σοῦ ἦρθε σιδηροδρομάκι μου καὶ μὲ πέταξες κάτω;

Καὶ καθὼς ἐκείνη τὴ στιγμή περνάει ἡ ἄκρη τῆς οὐρᾶς τοῦ φιδιού ἀπὸ μπροστά του τὴν ἀρπάζει καὶ σέρνεται καὶ αὐτὸς μαζί της, φωνάζοντας:

— Στάσου ντέ! Στάσου ν’

ἀνέβω στὸ βαγόνι! Ἐπειδὴ δὲν πλήρῳσα εἰσιτήριο μὲ πετάξατε κάτω δηλαδή; Μπᾶ σὲ κα...

Ἡ ἄκρη τῆς οὐράς τοῦ φιδιοῦ μπαίνει στὴν τρύπα ἐκείνη τῇ στιγμῇ καὶ ἡ κεφαλα τοῦ Μπουτάτα χτυπάει μὲ δύναμι στὸν πέτρινο τοῖχο, κάνοντάς τον νὰ δῇ χιλιάδες ἄστρα καὶ φεγγάρια.

— ὦχ, τσαλακώθηκε τὸ τσουλούφι μου!, κάνει ὁ ἀδιόρθωτος ἀράπης καί... χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

* * *

Τὸν ξυπνοῦν ἄγριες φωνές, οὐρλιαχτὰ καί... τούμπανα. Τὸ χέρι του φθάνει στὸ τσουλούφι του, διορθώνει τὴ φούντα του καὶ σηκώνεται.

— Ἐχασα τὸ τραῖνο!, μουρμουρίζει στενοχωρημένος. Κοιμήθηκα φαίνεται πολλὴ ὥρα. Μά... διάβολε, τί φασαρία εἶναι αὕτη;

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ μπαίνει μέσα στὰ ἐρείπια τοῦ μεγάλου ναοῦ, ἀνεβοκατεβαίνει τοὺς πέτρινους σωροὺς καὶ φθάνει πίσω ἀπὸ τὰ ξύλινα ξόανα. Ὁ χαζοαράπης τὰ νομίζει γιὰ ζωντανὰ καὶ τραβῶντας τὴν ἀχώριστη καὶ σκουριασμένη μπιστόλα του τὴν καρφώνει στὴ ράχη ἐνὸς ξόανου, λέγοντάς του:

— Ψηλὰ τὰ χέρια, σατανά γιατί σ' ἔφαγα. Θὰ σοῦ δώσω κεφαλιά πού θὰ πάῃ καπνός!

Καὶ ἐπειδὴ τὸ ξόανο φυσικὰ δὲν σηκώνει τὰ χέρια, ὁ ἔξυπνος ἀράπης μαζεύει φόρα καὶ τοῦ δίνει μιὰ τρομερὴ κεφαλιά πού... τὸν κάνει νὰ δῇ

τὸν οὐρανὸ σφοντήλι!

— Μπᾶ σὲ καλὸ σου, ἀπὸ ξύλο εἶσαι φτιαγμένος; γκρινιάζει χαϊδεύοντας ἓνα καρούμπαλο πού φύτρωσε στὴν τεράστια κεφαλα του.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ τὸ βλέμμα του πέφτει ἐπιτέλους στὴν πλατεῖα πού ἀπλώνεται μπροστά του. Βλέπει τὴν μεγάλη φωτιὰ στὴ μέση, τοὺς ἄγριους, τὴ Ζολὰν πού εἶναι καθισμένη δίπλα στὸ φύλαρχο καί... τοὺς τρεῖς πασσάλους ὅπου πάνω τους εἶναι δεμένοι ὁ Ταρζάν, ὁ Ταμπὸρ καὶ ἡ Γιαράμπα. Βλέπει ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο, ὁ Μπουτάτα, πού κάνει τὸ θρυλικὸ τσουλούφι του νὰ σηκωθῇ τρεῖς πόντους ψηλότερα ἀπὸ τὴ φρίκη: τὸ μάγο πού ἐκείνη τῇ στιγμῇ σηκώνει τὸ γιαταγάνι γιὰ νὰ κόψῃ τὸ κεφάλι τοῦ ἀγαπημένου του ἀφέντη, τοῦ Ταμπόρ!

Χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε στιγμή, σηκώνει τὴ δοξασιμένη κουμπούρα του ψηλά, προχωρεῖ λίγα βήματα καὶ φωνάζει:

— Πίσω καὶ σὰς ἔφαγα, παλληκαράδες!

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝΟΝΤΑΙ

ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ, βλέποντας τὸν ἀράπη μὲ τὸ πελώριο κεφάλι, τὸν νομίζουν γιὰ ἓνα ἀπὸ τὰ ἄπειρα ξόανά τους, πού ζωντάνεψε ξαφνικὰ καὶ ἄρχισε νὰ περπατᾷ καὶ νὰ μιλάῃ! Τόσος εἶναι μάλιστα ὁ πανικός τους πού οἱ περισσότεροί τὸ βάζουν στὰ πόδια καὶ σκορπύ-

ζουν γύρω στη σκοτεινή ζούγκλα ενώ μερικοί, οί πιδ θαρραλέει, τραβιούνται πιό πέρα και περιμένουν νά δούν τί θά συμβή. Ἡ Ζολάν, πού τήν ἄφησαν ἐλεύθερη οί μαῦροι πού τήν κρατοῦσαν, τρέχει πρὸς τὸ μέρος τῶν συντρόφων της προσπαθώντας μάταια νά λύσει τὰ χέρια της.

Ὁ Μπουτάτα, στὸ μεταξύ, πηδάει ἀπὸ τὰ ἐρείπια καὶ φθάνει δίπλα στοὺς πασσάλους πού εἶναι δεμένοι οί φίλοι του.

— Τί σᾶς ἦρθε καὶ δεθήκατε ἔτσι, ἀφέντες παιδιά! τοὺς ρωτάει.

— Γρήγορα λύσε μας, Μπουτάτα!, τὸν διατάζει ἀνυπόμονος ὁ Ταιμπόρ. Ἄφησε τίς κουβέντες καὶ λύσε μας πρὶν γυρίσουν πίσω.

— Δὲν κάνουν κανένα ἀστεῖο νά γυρίσουν; λέει ὁ χαζὸς ἀράπης. Θὰ τοὺς τσακίσω τὰ κεφάλια μὲ τὴ μπιστόλα μου. Μὲ τὸ σημάδι πού ξέρω δὲν θὰ γλυτώση κανένας ἀπὸ δαύτους.

— Μπουτάτα!, οὐρλιάζει τώρα ὁ Ταιμπόρ πού φοβᾶται πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ πάρουν θάρος οί ἄγριοι καὶ θὰ γυρίσουν πίσω.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ!, τὸν μαιλώνει ὁ Τσουλούφης, μὴ μὲ φοβερίζεις ἐμένα γιατί ὧρες εἶναι νά φύγω καὶ νά σᾶς ἀφήσω μονάχους.

— Λύσε μας!, βογγάει ἀπὸ λύσσα ὁ Ταρζάν.

— Δώσε μου ἓνα σουγιά, νά κόψω τὰ σκοινιά σας, τοῦ

ἀπαντάει ἀτάραχος ὁ Μπουτάτα.

Ἐπειτα μιὰ σκέψι φωτίζει τὸ χοντρὸ καὶ ἄδειο κεφάλι του καὶ χαμογελάει.

— Ἐντάξει, ἀποφασίζει. Θὰ σᾶς λύσω μὲ τὴ μπιστόλα μου ἀφέντες παιδιά. Θὰ πυροβολήσω τὰ σκοινιά καὶ θὰ τὰ κόψω!

— Ὁχι!, φωνάζει μὲ τρόμο τὸ Ἑλληνόπουλο. Θὰ μᾶς σκοτώσης!

Μὰ ὁ Μπουτάτα, πού ἔχει ἐμπιστοσύνη στὴ σκοποβολή του, δὲν ἰδρώνει τὸ αὐτί του ἀπὸ κάπι τέτοια. Πλησιάζει τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ κοντὰ στὸ σκοινὶ πού δένει τὸν Ταιμπόρ καὶ πατάει τὴ σκανδάλη. Ἐνας πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ καὶ τὴν ἴδια στιγμή, ὁ μάγος τῶν ἀγρίων πού βρισκόταν πίσω ἀπὸ μιὰ καλύβα καὶ κρυφοκύτταζε τὸ Μπουτάτα πού τὸν νομίζει γιὰ ξόανο, πέφτει νεκρὸς μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ μέτωπο!

Τὸ τί ἐπακολουθεῖ, εἶναι δύσκολο νά τὸ περιγράψω κανεὶς. Ὅσοι ἄγριοι βρίσκονται ἐκεῖ γύρω, τρέχουν οὐρλιάζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ σκοτωμένου μάγου ἐνῶ ὁ Μπουτάτα, ἀντὶ νά κόψῃ τὰ δεσμὰ τῶν φίλων του, κάθεται καὶ χαμογελάει:

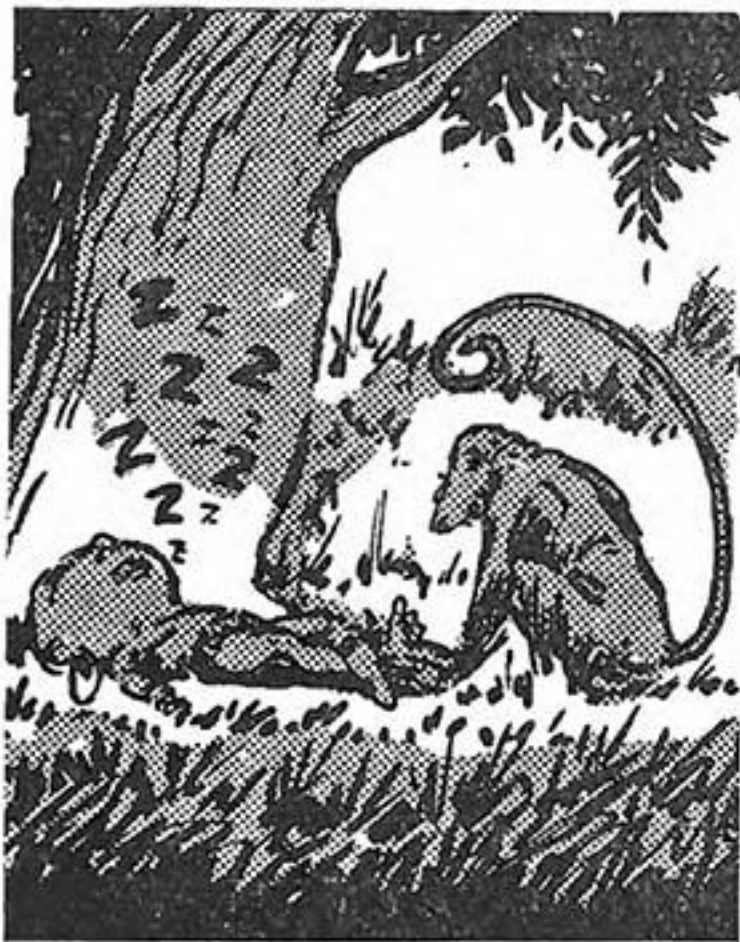
— Χί... χί! Τί ἔπαθαν καὶ φωνάζουν ὅλοι τους ἔτσι; Ἐτσι μοῦρχεται νά μαζέψω φόρα καί... νά τοὺς διαλύσω μὲ μιὰ κεφαλιά!

Ἡ Ζολάν, στὸ μεταξύ, βλέποντας πὼς ὁ Μπουτάτα δὲν ἔχει σκοπὸ νά τοὺς ἐλευθερώ-

ση, πλησιάζει τὴ φωτιά, τραβάει μὲ τὸ πόδι τῆς ἓνα ἀναμμένο ξύλο καὶ φέρνει τὰ δεμένα χέρια τῆς πάνω στὴ φλόγα. Τὸ σκοινὶ ἀρχίζει νὰ τσουρουφλίζεται καὶ σὲ λίγο κόβεται ἐντελῶς! Ἀρπάζει τότε τὸ δαυλὸ καὶ μὲ γρήγορες κινήσεις κόβει τὰ δεσμά τοῦ Τιαμπόρ, τοῦ Ταρζάν καὶ τῆς Γιαράμπα.

Ἦταν καιρὸς! Οἱ ἄγριοι, μανιασμένοι ποὺ τοὺς σκότωσαν τὸ μάγο, ταιμπουρώθηκαν πίσω ἀπὸ τὶς καλύβες καὶ ἄρχισαν νὰ τοὺς στέλνουν βροχὴ τὰ βέλη!

— Στὰ ἐρείπια!, φωνάζει ὁ Τιαμπόρ καὶ μ' ἓνα σάλτο ἀμεβαίνει ἐπάνω ἐνῶ τὰ βέλη σφυρίζουν γύρω του σὰν θυμωμένες μέλισσες. Τὸν ἀκολουθοῦν ὁ Ταρζάν καὶ οἱ δύο κο-



Μιὰ μικρὴ μαῖμου μ' ἓνα μενταγιὸν στὸ λαιμό, γαργαλάει τὸν Μπουτάτα.

πέλλες. Μόνο ὁ Μπουτάτα ἔμεινε στὴ θέσι του. Ἐνα βέλος καρφώθηκε στὸ τσουλούφι του καὶ αὐτὸ ἔκανε τὸν ἄράπη ἔξω φρενῶν.

— Ἀλλοίμονό σας!, οὐρλιάζει. Τολμήσατε νὰ πειράξετε τὸ τσουλούφι μου!

Καὶ, χωρὶς νὰ ὑπολογίση τὰ βέλη, ὀρμάει ἐναντίον τῶν ἀγρίων πυροβολῶντας καὶ φωνάζοντας:

— Πίσω καὶ σὰς ἔφαγα! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε ἀκριβὰ αὐτὸ ποὺ μοῦ κόνατε!

Πίσω ἀπὸ τὴν πρώτη καλύβια ποὺ συναντάει, βλέπει ἓναν ἄγριο νὰ ἐτοιμάζει τὸ τόξο του. Ὁ Μπουτάτα δὲν τοῦ δίνει καιρὸ νὰ περάσῃ τὸ βέλος του. Ὀρμάει μὲ τὸ κεφάλι μπροστὰ καὶ τὸν ἀνατρέπει. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ μὲ ἓνα δεύτερο καὶ ἓναν τρίτο, τὸ κεφάλι χτυπάει ἀλύπητα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἡ μπιστόλα ρίχνει συνεχῶς στὸ γάμο τοῦ καρραγκιόζη. Οἱ πυροβολισμοὶ ὅμως φέρνουν τὸ ἀποτέλεσμά τους. Οἱ μαῦροι τρομοκρατημένοι ἀπὸ τοὺς κεραυνοὺς τοῦ ἀράπη, τὸ βάζουν στὰ πόδια!

— Τοὺς τσάκισα!, λέει σὲ λίγο ὁ Μπουτάτα συναντώντας τοὺς φίλους του ποὺ ἔχουν ταιμπουρωθῇ πίσω ἀπὸ τὰ ἐρείπια γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὰ βέλη τῶν ἀγρίων. Ἡ μπιστόλα μου ἔδρασε καὶ πάλι!

— Καὶ τώρα δρόμο!, διατάζει ὁ Τιαμπόρ. Εἶναι εὐκαιρία νὰ ξεφύγουμε πρὶν ξανάρθουν οἱ ἄγριοι.

Μὰ ὁ Μπουτάτα δὲν τὸν ἀκούει. Ἐνα κουνοῦπι πετάει

ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπροστὰ ἀπὸ τὴ μύτη του καὶ ὁ χαζοτσουλούφης ποὺ τρέμει τὰ ἔντομα καὶ τὰ «μολυντήρια», ἐνῶ θὰ μπορούσε ἄφοβα νὰ παλέψη καὶ μ' ἓνα λεοντάρι ἀκόμα, νοιώθει τόσο φόβο, ποὺ ἡ μπιστόλα πέφτει ἀπὸ τὰ χέρια του καί... ξαπλώνεται καὶ ὁ ἴδιος φαρδὺς πλατὺς κάτω, μὲ χαμένες τὶς αἰσθήσεις!

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

ΑΡΧΙΖΕΙ νὰ ξημερώνη. Ἡ ζούγκλα, ποὺς ὡς τώρα ἦταν ἡσυχη, ξυπνάει ἀπὸ τὸν βαθὺ ὕπνο της. Ὁ βασιλιάς τῶν ζώων, τὸ λιοντάρι, ἀφήνει ἓναν τρομερὸ βρηχυθμὸ ποὺ σκορπᾷ τὸν τρόμο καὶ τὸν πανικό, πολλὰ χιλιόμετρα μακριά. Οἱ πίθηκοι ἀνεβοκατεβαίνουν στὰ δέντρα, τὰ φίδια βγαίνουν στὸν ἥλιο νὰ λιαστούν καὶ νὰ στήσουν τὴ θανάσιμη παγίδα τους, ἐνῶ τὰ πουλιά, κρυμμένα στὶς πυκνὲς φυλλωσιές, ἀρχίζουν τὴ φιλόρηρ συνανλία τους.

Ὁ Ταμπόρ, τὸ ἡρωϊκὸ παιδί τῆς ζούγκλας, μαζί μὲ τὸν Ταρζάν, τὴν ξανθεῖα Ζολάν, τὴν πανώρια μελαψὴ Γιαράμπα καὶ τὸν κωμικοτραγικὸ Μπουτάτα, γυρνοὺν στὶς σπηλιές τους ἔπειτα ἀπὸ τὴν ὀλονύκτια περιπέτειά τους μὲ τοὺς ἄγριους τῆς φυλῆς τῶν Κούρα. Ἡ Ζολάν διηγεῖται στὸν Ταμπόρ, πῶς τὴν συνέλαβαν καὶ στὸ τέλος τοῦ λέει:

— Εἶμαι περίεργη, Ταμπόρ, νὰ μάθω τί ἔγινε τὸ χρυσὸ ἄγαλμά τους ποὺ τὸ λά-



Οἱ δυὸ κακοῦργοι βγάζουν τὸ ἡρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο ἔξω ἀπὸ τὸ λάκκο.

τρευαν σὰν θεοὺς τους. Ἐκεῖνοι νομίζουν πῶς εἶμαι ἐγὼ τὸ ἄγαλμα ποὺ ζωντάνεψε, μὰ ὑποψιάζομαι πῶς κάποιος θὰ τοὺς τὸ ἔκλεψε γιατί ἦταν ἀπὸ ἀτόφιο χρυσάφι.

— Ἀ, μπᾶ!, κάνει ὁ Μπουτάτα. Μπορεῖ καὶ νὰ ζωντάνεψε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, καθὼς βγαίνουν σ' ἓνα ἀρκετὰ μεγάλο ξέφωτο τῆς ζούγκλας, ὁ Ταρζάν βγάζει ἓνα πονεμένο βογγητὸ καὶ σωριάζεται μονοκόμματος στὸ χῶμα.

Ἡ Ζολάν ποὺ βρίσκεται δίπλα του, σκύβει νὰ τὸν σηκώσει.

— Ταρζάν!, τοῦ φωνάζει, ἀνήσυχη, τί ἔπαθες; Τί σοὺ συμβαίνει;

Ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας ἀφήνει ἓναν ἀδύνατο ἀναστενα

γμὸ καὶ κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Πεθαίνω, ψιθυρίζει στὴν ξανθειὰ κοπέλλα.

Στὴ στιγμὴ σκύβουν ἐπάνω του ὁ Ταιμπὸρ καὶ ἡ Γιαράμπα. Τὸ Ἑλληνόπουλο τὸν πιάνει ἀπὸ τὶς μασχάλες καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς Γιαράμπα προσπαθεῖ νὰ τὸν σηκώσει. Μὰ ὁ Ταρζάν δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ στὰ πόδια του καὶ πέφτει πάλι καταγῆς.

— Πεθαίνω!, ψιθυρίζει καὶ πάλι ἐνῶ τὰ μάτια του κλείνουν.

Ὁ Μπουτάτα βρίσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάνει πνεῦμα:

— Ξέρω γιατί τὸ κάνεις αὐτὸ ἀφέντη Ταρζάν. Κουράστηκες νὰ περπατᾷς καὶ θέλεις νὰ σὲ πάρω στὴν πλάτη μου! Χί, χί... εἶδες ποὺ τὸ κατάλαβα;

— Τί ἔπαθες; τὸν ρωτᾷ ὁ Ταιμπὸρ καὶ τοῦ σφίγγει τὸ χέρι.

— Μὲ χτύπησε ἓνα βέλος στὸ πόδι, τοῦ ἐξηγεῖ μὲ ἀδύνατὴ φωνή ὁ Ταρζάν τὴν ὥρα ποὺ κρυβάμαστε στὰ ἑρείπια τοῦ ναοῦ. Οἱ ἄγριοι Κούρα τὰ βυθίζουν σὲ ἓνα ἄγνωστο δηλητήριο ποὺ δὲν ὑπάρχει κανένα ἀντίδοτο γιὰ νὰ γιατρευτῇ κανεὶς. Μόνο ἓνας στοὺς χίλιους μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ, ἂν ἀντιδράσῃ ὁ ὀργανισμὸς του. Ταιμπὸρ, εἴμαι καταδικασμένος, καταλαβαίνω πὼς θὰ πεθάνω...

Ἡ Γιαράμπα σκύβει ἐπάνω του καὶ τοῦ χαϊδεύει τὸ μέτωπο μὲ βουρκωμένα μάτια.

— Καλέ μου Ταρζάν, τοῦ ψιθυρίζει συγκινημένη, μπορεῖ νὰ εἶσαι ἔσθ' ὁ ἓνας στοὺς χί-

λιους ποὺ θὰ γλυτώσῃ...

Ὁ Ταρζάν κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Γιαράμπα, τῆς ἀποκρίνεται, νοιώθω τὸ τέλος μου νὰ ἔρχεται γρήγορα... Καλοὶ μου φίλοι... Ζολάν, ἦταν γραφτό μου νὰ ἀφήσω τὰ κόκκαλά μου στὴ ζούγκλα.

Ὁ Μπουτάτα, ὁ χαζὸς ἀράπης μὲ τὴ χρυσὴ καρδιά, βάζει τὰ κλάματα μόλις ἀκούει τὰ λόγια τοῦ Ταρζάν.

— Ἀφέντη Ταρζάν, μὴν πεθαίνης, τοῦ λέει, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ κόψω τὸ τσουλούφι μου ἀπὸ τὴ ρίζα, μπᾶ σὲ καλὸ σου...

Τὸ πρόσωπο τοῦ βασιλιᾶ τῆς ζούγκλας, ποὺ πρὶν λίγο ἦταν γεμᾶτο ζωὴ, εἶναι τώρα ὠχρό, καὶ θρόμβοι ἰδρώτα πλημμυρίζουν τὸ μέτωπό του. Τὰ χεῖλη του ἔχουν ξεραθῇ καὶ μὲ κόπο κρατᾷ τὰ μάτια του ἀνοιχτά. Ἡ Ζολάν, ποὺ τὸν τελευταῖο καιρὸ ἔμενε μαζί του καὶ τὸν ἀγαποῦσε σὰν πατέρα της, μὲ κόπο συγκρατεῖ τὰ κλάματα.

— Ταιμπὸρ, ψιθυρίζει σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ταρζάν, σκύψε νὰ σοῦ πῶ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο βάζει τὸ αὐτί του κοντὰ στὰ χεῖλη τοῦ Ταρζάν γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὴ φωνὴ ποὺ ἔχει γίνῃ ξεψυχισμένη.

— Ταιμπὸρ... λέει ἡ φωνή, ἡ Ζολάν δὲν σὲ μισεῖ... ὅπως νομίζεις.... Πάρε τὴ μαζὶ σου. Ταιμπὸρ, ἐγὼ ξέρω πόσο σὲ ἀγαπάει... Σ' ἀφήνω βασιλιᾶ τῆς ζούγκλας, Ταιμπὸρ... Συγ-

ιχώρεσέ με ὅν φάνηκια πολλές φορές καιὸς ἀπέναντί σου... Θέλω νὰ μὴ μὲ σκιάψῃς με καικίᾳ, ὦχ!...

Ξαφνικὰ ἕνας σπασμὸς συγκλονίζει τὸ κορμί του καὶ τὸ κεφάλι του γέρνει ἄψυχο πρὸς τὰ πλάγια ἐνῶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του βγαίνει ἄσπρος ἀφρός.

— Πέθανε!, κάνει βραχνὰ ἡ Ζολὰν καὶ κυττάζει γύρω της σὰ νὰ τᾶχη χαμένα.

Ὁ Ταμπὸρ κάνει τὸ σταυρό του καὶ σκουπίζει κλεφτὰ ἕνα δάκρυ ποὺ κύλησε στὸ μάγουλό του, ἐνῶ ἡ Γιαράμπα κάβει ἕνα λουλούδι καὶ τ' ἀφήνει πάνω στὸ στήθος τοῦ θρυλικοῦ βασιλιά τῆς ζούγκλας. Ὅσο γιὰ τὸν καημένο τὸν Μπουτάτα, εἶναι νὰ τὸν λυπᾶται κανεὶς. Ἀπὸ τὴ μεγάλη του θλίψι χτυπάει τὴν κεφαλα του στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου γιὰ νὰ λιποθυμήσῃ καὶ νὰ μὴ βλέπῃ τὸ νεκρὸ Ταρζάν.

— Νὰ τὸν θάψουμε, λέει ἡ Γιαράμπα, σὲ μιὰ στιγμή, πνίγοντας τὴ συγκίνησί της καὶ κυττάζει στὰ μάτια τὸν Ταμπὸρ.

Τὸν βλέπει ἀλαφιασμένο νὰ γυρνᾷ τὸ κεφάλι του ὀλόγυρα καὶ νὰ ἀφουγκράζεται μὲ προσοχή. Ἐπειτα τὰ ρουθούνια του τραβοῦν δυὸ—τρεῖς δυνατὲς εἰσπνοές, ἐνῶ τὸ μέτωπό του ζαρώνει.

— Τί συμβαίνει; τὸν ρωτάει ἀνήσυχη.

— Φωτιά!, ἀποκρίνεται ὁ Ταμπὸρ. Ἡ ζούγκλα ἔπιασε φωτιά!

Καὶ πρὶν οἱ ἄλλοι προλάβουν νὰ ἀπαντήσουν τοὺς διατάζει ἀποφασιστικά:

— Κάθε καθυστέρησι φέρνει καὶ πιὸ κοντὰ τὸν κίνδυνο ποὺ εἶναι τόσο τρομερός, ὅσο δὲν τὸν βάζει ὁ νοῦς σας! Γρήγορα νὰ φύγουμε! Φαίνεται πὼς οἱ Κούρα ἔβαλαν φωτιά στὴ ζούγκλα γιὰ νὰ μᾶς ἐκδικηθοῦν ἐπειδὴ κλέψαμε τὴ... θεά τους!

ΑΓΩΝΑΣ ΔΡΟΜΟΥ



ΕΝ ΠΡΟΛΑΒΑΙΝΕΙ νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέντα του, ὅταν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα τῆς ζούγκλας βγαίνει μιὰ μεγάλη ἀγέλη πιθήκων, περνάει δίπλα τους καὶ φεύγει τρέχοντας πρὸς τὸν κατήφορο.

— Τὰ ζῶα τρέχουν πρὸς τὸ ποτάμι!, φωνάζει ὁ Ταμπὸρ. Κατάλαβαν τὸν κίνδυνο καὶ τρέχουν νὰ σωθοῦν! Σὲ λίγο θὰ βρεθοῦμε ἀνάμεσα στὰ λιοντάρια, στοὺς ρινόκερους, στὶς τίγρεις καὶ τοὺς πάνθηρες κι' ἄλλοίμονό μας τότε!

Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι διστάζουν νὰ ἀφήσουν τὸ νεκρὸ Ταρζάν, κάνει πρῶτος τὴν ἀρχὴ καὶ τρέχει. Ἀμέσως τὸν ἀκολουθεῖ ἡ Γιαράμπα, ἡ Ζολὰν καὶ τελευταῖος ὁ Μπουτάτα.

— Γειά σου, ἀφέντη Ταρζάν!, φωνάζει ὁ ἀράπη ρίχνοντας μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ νεκρὸ. Ἄν ζωντανέψῃς τρέξε πρὸς τὸ ποτάμι, γιατί ἡ ζούγκλα καίγεται σὰν μπουρλότο. Ἐγὼ φεύγω γιατί φοβά-

μαι μήπως τσουρουφλιστή τὸ
ωραῖο μου τσουλούφι!

Εἶναι τόσο τὸ τρέξιμό τους
πὺ οἱ φτέρνες τους χτυποῦν
στ' αὐτιά τους. Ὁ Ταμπόρ,
πὺ αἰσθάνεται ὅσο κανένας
ἄλλος τὸν κίνδυνο πὺ τοὺς
ἀπειλεῖ, τοὺς δίνει κουράγιο.
Δὲν εἶναι μόνο ἡ φωτιά, πὺ ὁ
ἀέρας τὴν φέρνει μὲ τρομακτι-
κὴ ταχύτητα πίσω στὰ ἀχνά-
ρια τους μὰ καὶ τὰ ἄγρια θη-
ρία πὺ τρομαγμένα ξεχύθη-
καν ὅλα ἀπὸ τὴν παρθένα
ζούγκλα καὶ τρέχουν γιὰ νὰ
γλυτώσουν ἀπὸ τὶς λαίμαρ-
γες φιλόγες. Ἄν τύχη καὶ τοὺς
προφθάσουν, ἀλλοίμονό τους!
Δὲν θὰ μείνῃ οὔτε ἓνα κοκκα-
λάκι τους ἀπείραχτο!

— Γρήγορα!, λέει σὲ μιὰ

στιγμὴ τὸ Ἑλληνόπουλο, μὺ
φαίνεται πὺς πίσω μας ἔρχον-
ται οἱ ἐλέφαντες! Κουράγιο
νὰ φθάσουμε πρῶτοι στὸ πο-
τάμι!

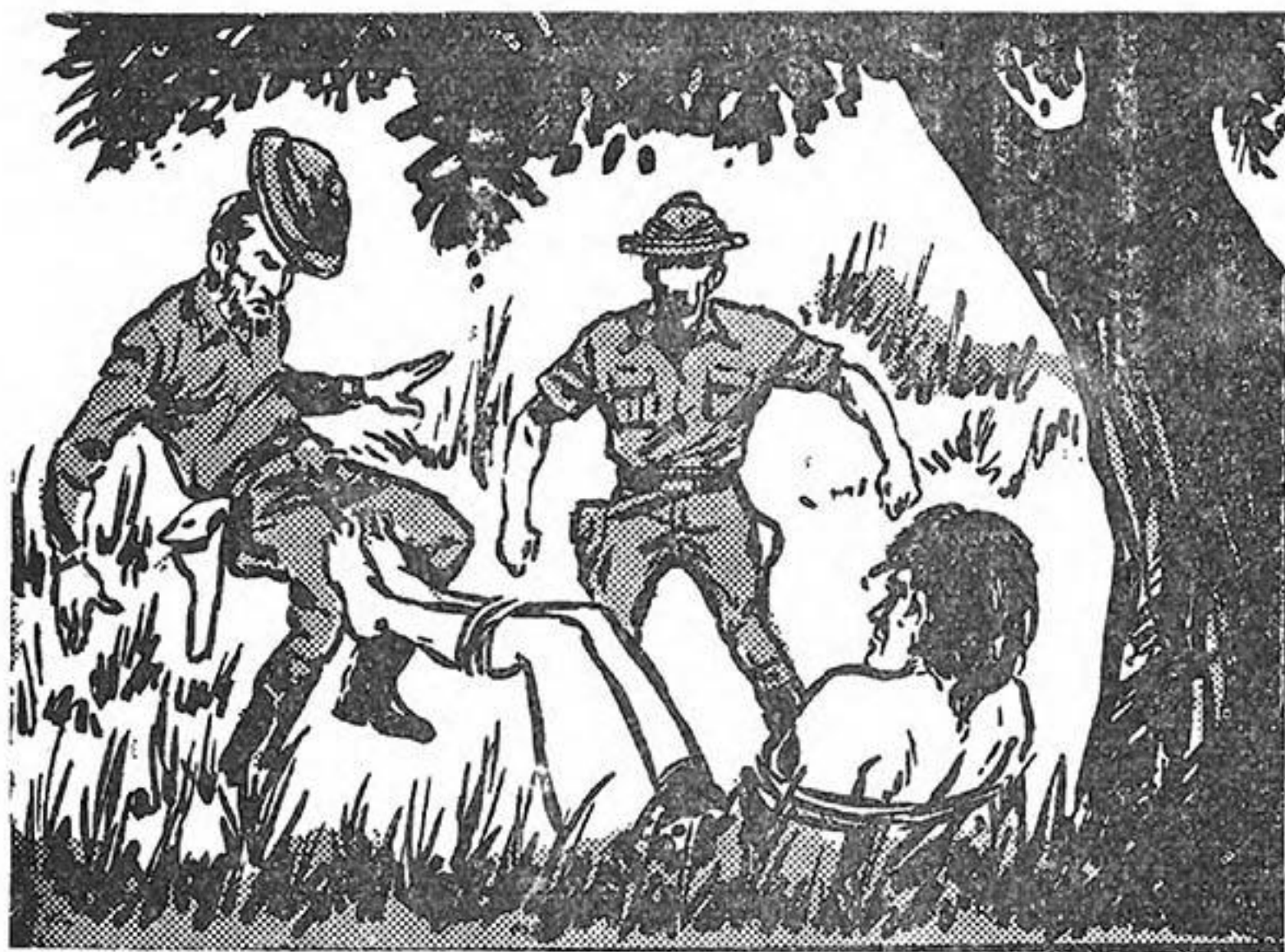
Ἡ γλῶσσα τοῦ φουκαρᾶ
τοῦ Μπουτάτα ἔχει βγῆ δυὸ
πήχες ἔξω, σὰν τοῦ σκύλου!
Λαιχανιάζει ἀκατάπαυστα καὶ
τὸ πελώριο κεφάλι του τὸν ἐμ-
ποδίζει νὰ τρέξῃ σὰν τοὺς
ἄλλους. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπο-
φασίζει νὰ σταματήσῃ. Κα-
θὼς ὅμως γυρίζει τὸ βλέμμα
του πρὸς τὰ πίσω, τὰ μάτια
του γουρλώνουν καὶ βάζει τὶς
φωνές:

— Ἀφέντη Ταμπόρ, ἀφέν-
τη Ταμπόρ!

Ὁ Ταμπόρ ἀκούει τὶς φω-
νές, γυρίζει τὸ βλέμμα του



Οἱ μικροὶ ἥρωες πηδοῦν πάνω στὶς ράχες τῶν ἄγριων βουβαλιῶν.



‘Ο Ταμπὸρ χτυπάει ξαφνικὰ τὸν κακούργο στὰ γόνατα.

πρὸς τὰ πίσω καὶ οἱ τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ του ὀρθώνονται ἀπὸ τὴ φρίκη. Μιὰ ἀγέλη ἀπὸ ἑκατὸ περίπου πάνθηρες τοὺς πλησιάζει καὶ δὲν ἀπέχουν παρὰ διακόσια μέτρα μακριὰ τους.

— Σκαρφαλώστε στὰ δέντρα!, φωνάζει ὅσο μπορεῖ πιὸ δυνατά! Γρήγορα στὰ δέντρα!

Μὲ μιὰ καταπληκτικὴ ταχύτητα, παρ’ ὅλη τὴν κούρασί τους, σκαρφαλώνουν στοὺς κορμούς μερικῶν δέντρων ποὺ βρέθηκαν κοντὰ τους. Εἶναι καιρὸς γιατί, μερικὰ δευτερόλεπτα ἀργότερα, ἡ ἀγέλη μὲ τοὺς πάνθηρες περνάει κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα καί, χωρὶς νὰ

σταθῇ, προχωρεῖ μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα πρὸς τὸ μεγάλο ποτάμι.

Οἱ ἥρωές μας, ποὺ ἔχουν σκαρφαλώσει ὡς τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων τώρα, δὲν προλαβαίνουν νὰ πάρουν ἀνάσα ὅταν μιὰ καινούργια ἀγέλη ἀπὸ ἑκατοντάδες λιοντάρια πλησιάζει. Τὰ περήφανα ζῶα τρέχουν βρυχώμενα τρομαγμένα. Πίσω τους ἀκολουθοῦν οἱ ἐλέφαντες, ποὺ τὸ βαρὺ ποδοβολητό τους κάνει τὴ γῆ νὰ τρέμη σὰ νὰ γίνεται σεισμός.

‘Ο Μπουπάτα, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ ποῦ ὀφείλεται αὐτὸς ὁ ἀγῶνας δρόμου, βάζει τὰ γέλια:

— Χίι, χίι! Μιπᾶ σὲ καλὸ

τους, νέφτι τούς βάλανε και τρέχουν έτσι;

Μὰ ἂν ὁ Μπουτάτα γελάει, ὁ Ταιμπόρ ἀνησυχεῖ τρομερά. Βλέπει πὼς ἀπὸ λεπτὸ σὲ λεπτὸ ὁ ἀέρας δυναμώνει καὶ ἡ φωτιά ὅλο καὶ πλησιάζει. Πελώριες φλόγες καταβροχθίζουν τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο τὰ μεγάλα δέντρα. Οἱ πύρινες γλώσσες ὑψώνονται ὡς τὸν οὐρανό, τὰ κλαδιὰ πού καίγονται τριζοβολᾶνε δημιουργώντας μιὰ συναυλία τρόμου καὶ φρίκης μαζί μὲ τὰ μουγκρητὰ καὶ τὶς διάφορες κραυγὲς τῶν ζώων, ἐνῶ ὁ μαῦρος καπνὸς ἀπλώνεται σὲ γῆς καὶ οὐρανό, σκεπάζει τὸν ἥλιο καὶ νομίζει κανεὶς πὼς ἔφτασε ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου.

Καὶ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ἡ παρέλασι τῶν τρομαγμένων ζώων συνεχίζεται. Τίγρεις, ρινόκεροι, ἔλεφαντες, περνοῦν δίπλα—δίπλα, ξεχνοῦν πὼς μεταξὺ τους εἶναι προαιώνιοι ἐχθροὶ καὶ τὸ νοῦ τους τὸν ἔχουν μόνο στὸ ποτάμι! Νὰ πέσουν στὰ νερά του καὶ νὰ βγοῦν στὴν ἀπέναντι ὄχθη γιὰ νὰ σωθοῦν!

Σὲ μιὰ στιγμή, ἕνα κοπάδι ἀπὸ φίδια κάνει τὴν ἐμφάνισί του. Τὰ συχαιμερὰ ἐρπετὰ ἄφησαν καὶ αὐτὰ τὶς φωλιές τους καὶ τρέχουν νὰ σωθοῦν. Μὰ λίγα ἀπὸ αὐτὰ θὰ φθάσουν ὡς τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ γιὰτὶ τὰ θηρία τὰ πατοῦν καὶ τὰ συντρίβουν στὸ γρήγορο πέραςιμά τους.

Ἡ Γιαράμπα πού βρίσκεται μονάχη τῆς σ' ἕνα δέντρο, φωνάζει τοῦ Ταιμπόρ:

— Οἱ φλόγες πλησιάζουν, Ταιμπόρ! Πρέπει νὰ κατεβού με.

Ὁ Ταιμπόρ, κουνάει τὸ κεφάλι του. Μὰ καὶ ἂν γλυτώσουν, ἡ φωτιά θὰ τοὺς προλάβει ὅπωςδήποτε γιὰτὶ τὸ ποτάμι ἀπέχει πολὺ μακριά. Ἄν μείνουν στὰ δέντρα, πάλι δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ σωθοῦν. Ὁ θάνατος τοὺς ἔχει κυκλώσει ἀπὸ παντοῦ. Ὅλοι οἱ δρόμοι πού ὀδηγοῦν στὴ σωτηρία τους ἔχουν κλείσει...

Μὰ, ὄχι!, τὸ θρυλικὸ παιδί τῆς ζούγκλας μὲ τὴν ἀξιοθαύμαστη ψυχραιμία μέσα στὸν ὀλεθρο πού πλησιάζει, ἀντικρύζει ἕνα δρόμο πού ὀδηγεῖ στὴ σωτηρία...

ΜΙΑ ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΠΑΓΙΔΑ

ΑΛΛΑ ἂς ἀφήσουμε γιὰ λίγο τοὺς ἥρωές μας, σκαρφαλωμένους πάνω στὰ δέντρα καὶ ἂς περάσουμε ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ ποταμοῦ, πού βρίσκεται ἡ σπηλιὰ τοῦ Ταιμπόρ.

Πολὺ παράξενα πράγματα συμβαίνουν ἐκεῖ κοντὰ. Δύο ὠπλισμένοι λευκοὶ σέρνονται στὸ χῶμα μὲ μεγάλη προσοχή καὶ πλησιάζουν τὴ σπηλιά, ὁ ἕνας ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἔτσι, φθάνουν στὸ ἀνοιχτὸ στόμιό της, ἀνασηκώνονται λιγάκι καὶ μὲ πολλὰς προφυλάξεις γλυστροῦν στὸ ἄνοιγμά της καὶ μπαίνουν μέσα. Στὰ χέρια τους κρατοῦν προτεταμένα αὐτάματα καὶ τὰ μάτια τους λάμπουν ἄγρια.

— Τίποτε!, λέει ὁ ἕνας. Φαίνεται πὼς λείπει.

— Ἴσως νᾶχη πάει γιὰ κυ νήγι, βγάζει τὸ συμπέρασμα ὁ ἄλλος. Οἱ ἰθαγενεῖς μου εἶπαν πὼς μένει μὲ ἕναν ἀράπη καὶ μιὰ ὁμορφὴ κοπέλλα.

— Καλύτερα ποὺ δὲν τὸν βρήκαμε, λέει πάλι ὁ πρῶτος, ἕνας κοντὸς ἄντρας μὲ μακρυὰ μαύρη γενειάδα. Γιατὶ ὁ Ταιμπὸρ εἶναι δυνατὸς καὶ γενναῖος καὶ μπορεῖ νὰ τὰ βάλη μ' ἕνα ὀλόκληρο σύνταγμα καὶ ὄχι μόνο μὲ μᾶς τοὺς δύο. Θὰ τοῦ στήσουμε τὴν παγίδα ποὺ σοῦ εἶπα.

— Ἔχεις δίκιο, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ ἄλλος. Μόνο μὲ παγίδα θὰ μπορέσουμε νὰ τὸν βάλουμε στὸ χέρι μας. Κι' ἂν τὸ καταφέρουμε αὐτὸ θὰ τὸν κάνω νὰ μᾶς πῇ μὲ τὸ καλὸ ἢ μὲ τὸ ζόρι ἐκεῖνο ποὺ θέλω.

Οἱ δυὸ λευκοὶ κυνηγοὶ ἀφήνουν τὴ σπηλιὰ καὶ προχωρῶντας πίσω ἀπὸ τὰ μεγάλα δέντρα, φθάνουν κοντὰ σὲ μιὰ ὁμάδα μαύρων.

— Κρύψτε τὰ κιβώτια ποὺ κουβαλήσατε ὡς ἐδῶ, τοὺς διατάζει μὲ ἄγρια φωνὴ ὁ κοντὸς ποὺ φαίνεται ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς, καὶ ἐλάτε οἱ μισοὶ μαζί μου μὲ τὰ φτυάρια.

Οἱ μαῦροι τσακίζονται νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγὴ του καὶ σὲ λίγο πέντε ἀπὸ αὐτοὺς μὲ τὰ φτυάρια στὰ χέρια, ἀρχίζουν νὰ σκάβουν γρήγορα ἕνα λάκκο ἀκριβῶς πάνω στὸ δρόμο ποὺ ὀδηγεῖ πρὸς τὴ σπηλιὰ τοῦ Ταιμπόρ. Ὄταν ὁ λάκκος γίνεται βαθύς, ὁ λευκὸς τὸν σκεπάζει μὲ ψιλὰ κλα

διὰ ποὺ πάνω τους σκορπίζει χῶμα καὶ χορτάρια, μὲ τέτοιον τρόπο ποὺ θάταν ἀδύνατο νὰ καταλάβῃ κανεὶς πὼς κάτω ἀπ' αὐτὰ κρύβεται μιὰ καλοστημένη παγίδα...

Ὄταν τελειώνουν τὴ δουλειά τους, ὁ λευκὸς κυνηγὸς τοὺς διατάζει πάλι:

— Πηγαίνετε γρήγορα νὰ κρυφθῆτε μέσα σὲ κεῖνη τὴ χαράδρα καὶ νὰ μὴ βγῆτε καθόλου ἀπὸ κεῖ γιατί, ἀλλοίμονό σας! Μόνο ὅταν ἀκούσετε πυροβολισμοὺς θὰ τρέξετε. Ὅποιος τολμήσῃ καὶ βγῇ χωρὶς νὰ ἀκούσῃ πυροβολισμοὺς θὰ τοῦ σπάσω τὸ κεφάλι μὲ τὸν ὑποκόπανο τοῦ ὅπλου μου.

Οἱ μαῦροι παίρνουν τὰ φτυάρια καὶ τρέχουν κατατραυμαγμένοι νὰ κρυφτοῦν στὴ γειτονικὴ χαράδρα. Οἱ δυὸ λευκοὶ μένουν μόνοι καὶ τρίβουν εὐχαριστημένοι τὰ χέρια τους.

— Ὠραία παγίδα!, κάνει ὁ πιὸ ψηλός.

— Μπορεῖς ἀπὸ τώρα νὰ τὸν ξεγράψῃς τὸν φίλο μας, λέει ὁ κοντός. Πρέπει τώρα ν' ἀνεβοῦμε πάνω σ' αὐτὸ τὸ δέντρο καὶ νᾶχουμε τὸ νοῦ μας. Ἄν ἔρθῃ πρῶτος ὁ Ταιμπὸρ θὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ πέσῃ στὴν παγίδα. Ἄν ἔρθῃ ὅμως κανένας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του θὰ τὸν σταματήσουμε πρὶν φτάσῃ στὴν παγίδα καὶ μᾶς τὴ χαλάσῃ.

— Τί θὰ τοὺς κάνουμε τοὺς ἄλλους ἂν ἔρθουν πρῶτοι; ρωτάει ὁ ψηλός.

— Μιὰ στὸ κεφάλι καί... αἰωνία ἡ μνήμη!, ἀπαντᾷ ὁ

άλλος γελώντας άπαίσια ενώ κρεμάει τὸ αὐτόματο στὸν ὦμο του καὶ ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνη σ' ἓνα δέντρο πὺν βρίσκεται δίπλα στὴν παγίδα.

ΓΑ·Ι·ΔΟΥΡΟΚΑΒΑΛΛΑΡΙΑ!

ΚΑΙΡΟΣ εἶναι τώρα νὰ γυρίσουμε κοντὰ στοὺς ἥρώες μας. Ὁ δρόμος πὺν ἀνακάλυψε ὁ Ταμπὸρ γιὰ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στὴ σωτηρία, εἶναι ἓνα κοπάδι ἀγριοβούβαλων πὺν τρέχει πρὸς τὸ μέρος τους.

— Ἀκούστε!, φωνάζει δυνατὰ στοὺς ἄλλους, μόλις φθάσουν κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα οἱ ἀγριοβούβαλοι νὰ πηδήσετε πάνω τους καὶ νὰ πιαστήτε ἀπὸ τὰ κέρατά τους γιὰ νὰ μὴν πέσετε! Μόνο μ' αὐτὸ τὸν



Ὁ λευκὸς κυνηγὸς, κάνει μιὰ ἔγερσι στὸ μπράτσο τοῦ δεμένου Ταμπόρ.

πρόπο θὰ σωθοῦμε! Κάνετε τὸ σταυρό σας καὶ ὁ Θεὸς βοηθός!

Στὸ μεταξύ, τὸ κοπάδι τῶν ἀγριοβούβαλων, κάνοντας τρομερὸ θόρυβο μὲ τὸ ποδοβολητό του καὶ σηκώνοντας σύννεφο τὴ σκόνη, φθάνει κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα. Τὴν ἴδια στιγμή, τέσσερα κοριμιά ταξιδεύουν στὸν ἀέρα καί, τρία ἀπὸ αὐτὰ προσιγείωνονται πάνω στις ράχες τριῶν ἀγριοβούβαλων πὺν μόλις αἰσθάνονται τὸ βαρὺ φορτίο πὺν τοὺς ἤρθε ἀπὸ τὸν οὐρανό, τρέχουν πρὸς γρήγορα ἀκόμη.

Τὸ τέταρτο κοριμὶ, πὺν ἀνήκει στὸν κωμικοτραγικὸ Μπουτάτα, πέφτει μὲ τὸ κεφάλι πάνω στὴ ράχη ἑνὸς βούβαλου καὶ τὴν ἐπόμενη στιγμή, βρίσκεται στὸ χῶμα, ἀνάσκελα!

— Μιπᾶ σὲ καλὸ σας!, διαμαρτύρεται ὁ Τσουλούφης στὰ βουβάλια, τί σὰς ἤρθε καὶ τρέχετε ἔτσι; Σταθήτε νὰ ἀνεβῶ καὶ γὼ γιὰ νὰ μὴ μὲ προλάβῃ ἡ φωτιά καὶ μοῦ κάψῃ τὸ τσουλούφι μου!

Εἶναι θαῦμα πῶς δὲν τὸν ποδοπάτησαν τόσα βουβάλια πὺν πέρασαν ἀπὸ πάνω του! Ὅταν πιά περνᾷ καὶ τὸ τελευταῖο, ὁ Μπουτάτα ἀπλώνει τὰ χέρια του καί... καταφέρνει νὰ πιαστῇ ἀπὸ μιὰ οὐρά! Μὰ ἡ οὐρά αὐτὴ δὲν ἀνήκει σὲ βουβάλι ἀλλὰ σὲ ἓνα ζέβρο (*) πὺν βρέθηκε νὰ τρέχῃ κι' αὐ-

(*) Οἱ ζέβροι εἶναι ἄγρια ζῶα πὺν μοιάζουν μὲ τοὺς δικούς μας γαϊδάρους. Τὸ δέρμα τους εἶναι γεμάτο ἄσπρες καὶ μαύρες ζωνὲς λουρίδες.

τὸς ἀνάμεσα στὰ βουβάλια.

Ἐκεῖνο ποὺ ἐπαικολοθεῖ, εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τὸ περιγράψῃ κανεὶς μὲ λόγια. Ὁ ζέβρος, μὲν αἰσθάνεται ἓνα βάρος στὴν οὐρά, ἀρχίζει τὶς κλωτσιές ποὺ χτυπᾶνε ὅλες στὰ μαιλακὰ τοῦ ἀράπη, τινάζοντάς τον πάνω—κάτω ἀπὸ τὴ γῆ πρὸς τὸν ἀέρα! Μὰ ὁ πεισιματάρης Μπουτάτα, μ' ὅλες τὶς κλωτσιές ποὺ τρώει δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ παρατήσῃ τὴν οὐρά.

— Μπᾶ σὲ καλὸ σου!, φωνάζει κάθε τόσο. Γιαὶ χαλὶ μὲ πέρασεις καὶ μὲ τινάζεις ἔτσι; Σταμάτα τὶς κλωτσιές γιατί θὰ σοῦ δώσω κουτουλιὰ ποὺ θὰ γίνῃς καπνός! Σταμάτα ντέ, γιατί τραβάω τὴν κουμπούρα καὶ σὲ γεμίζω κουμπό τρυπες!

Μιὰ πιὸ γερὴ κλωτσιὰ τοῦ ζέβρου τὸν τινάζει ψηλὰ κι' ἔτσι ὁ Μπουτάτα, βρίσκεται καθισμένος στὴ ράχη τοῦ ζώου κυττάζοντας πρὸς τὰ πίσω χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὴν οὐρά του. Σὲ μιὰ στιγμή βγάζει τὴ μπιστόλα του καὶ ρίχνει μιὰ στον ἀέρα, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ κατόρθωμά του νὰ ἀνεβῇ στὴ ράχη τοῦ ζώου.

Σὲ πέντε λεπτά, ὁ ζέβρος, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα ξέφρενο τρέξιμο μὲ τὸν ἀράπη ἵπντα στὴν πλάτη του, φθάνει στὸ μεγάλο ποτάμι. Ἐκεῖ χωρὶς νὰ διαστάση καθόλου ρίχνεται στὰ νερὰ καὶ μαζὶ μὲ δεκάδες ἄλλα θηρία φθάνει κολυμπώντας στὴν ἀντίπερα ὄχθη. Ἀφοῦ τρέχει κάπου χίλια μέτρα ἄκόμη, σταματᾷ καὶ ἀρχίζει νὰ



Ἡ Γιαράμπα τραβάει ἔξω τὸν κωμικοτραγικὸ Τσουλούφη.

τινάξῃ τὰ πισινὰ τοῦ ποδάρια γιὰ νὰ διώξῃ ἀπὸ πάνω του τὸ ἐνοχλητικὸ βάρος ποὺ κουβαλοῦσε τόση ὥρα.

Ὁ χαζοαράπης Μπουτάτα μ' ὅλο ποὺ προσπαθεῖ νὰ κρατηθῇ πάνω στὴ ράχη τοῦ ζέβρου, δὲν τὰ καταφέρνει, καὶ σὲ λιγάκι παίρνει μιὰ θεαματικὴ κουτροβάλια μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω.

— Μπᾶ σὲ καλὸ σου!, διαμριτύρεται ἐνῶ ὁ ζέβρος, ἐλεύθερος τώρα πιά, τὸ βάζει στὰ πόδια. Ἦταν ἀνάγκη νὰ μοῦ τσιταϊκώσῃς τὸ τσουλούφι μου ποὺ μὲ χίλια βάσανα τὸ γλύτωσα ἀπὸ τὴν καταραμένη φωτιά; Ἀφοῦ ξεσκονίζει μὲ προσοχὴ τὸ θρυλικὸ τσουλούφι του, θυμᾶται τοὺς φίλους του καὶ βάζει τὶς φωνές:

— Ταμπόρ! Ζολάν! Γιαράμπα! Μπᾶ σὲ καλὸ σας, τί γινήκατε;

Κανένας ὅμως ἀπὸ τοὺς τρεῖς ποὺ φωνάζει δὲν λέει νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Ὁ καθένας, καθάλλα σ' ἓνα βουβάλι, πήρε τὸ δικό του δρόμο καὶ τὴ δική του μοῖρα... Ἔτσι, ἀφοῦ ὁ Μπουτάτα κουράζεται νὰ φωνάζῃ, ξαπλώνει κάτω ἀπὸ τὴ σκιά ἐνὸς δέντρου καὶ τὸ ρίχνει στὸν ὕπνο!

Ο ΤΑΜΠΟΡ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩ- ΝΕΤΑΙ ΣΕ ΜΑΪ·ΜΟΥ!

ΕΝΩ ὁ καμικοποταγικὸς Μπουτάτα κοιμάται, κάποιος τοῦ γαργαλάει τὴν πατούσα τοῦ γυμνοῦ του ποδαριοῦ. Ὁ ἀράπης ἀρχίζει τὰ γέλια χωρὶς ὅμως νὰ ξυπνήσῃ:

— Χί, χί, χί! Χά, χά, χά!

Τὸ γαργαλητὸ συνεχίζεται καὶ ὁ Μπουτάτα ξυπνάει, χωρὶς νὰ ἀνοίξῃ τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν πολὺ νύστα, καὶ βάζει τὶς φωνές:

— Ἀφέντη Ταμπόρ, σταμάτα τὰ ἀστεῖα γιατί θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ σὲ ταράξω στὶς σφαλιάρες!

Μὰ ὁ Ταμπόρ, — ἔτσι νομίζει ὁ Μπουτάτα — ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν γαργαλάει.

— Σοῦ εἶπα πὼς θὰ σὲ ταράξω στὶς σφαλιάρες καὶ κεφαλιές!, ἀγριεύει ὁ Μπουτάτα. Θὰ μὲ ἀφήσῃς ἐπιτέλους νὰ κοιμηθῶ, ἢ ὄχι; Μπᾶ σὲ καλὸ σου!

Τὸ γαργαλητὸ σταματᾷ γιὰ μιὰ στιγμή καὶ ὁ Μπουτάτα βυθίζεται πάλι στὸν ὕπνο.

Μὰ δὲν ἄργεῖ νὰ ξαναρχίσῃ πάλι καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν γαργαλοῦν στὸ αὐτί!

Ἐξω φρενῶν ὁ Μπουτάτα πετάγεται ἐπάνω καὶ τραβάει τὴ μπιστόλα του.

— Μπᾶ σὲ καλὸ σου!, φωνάζει καὶ... στέκεται ἀκίνητος, σὰν μαρμαρωμένος!

Εἰκείνος ποὺ τὸν γαργαλοῦσε δὲν ἦταν ὁ ἀφέντης Ταμπόρ ἀλλὰ μιὰ μαϊμού! Μά... ὄχι! Ὁ Μπουτάτα κάτι βλέπει καὶ τὰ γουρλωμένα του μάτια γουρλώνουν πρὸς τὸν φρίκη. Ἡ μαϊμού ποὺ τὸν κυττάζει, ἔχει περασμένο στὸ λαιμό της ἓνα μενταγιὸν σὰν τοῦ Ταμπόρ! Ἀρα αὐτὸς εἶναι ὁ Ταμπόρ μεταμορφωμένος σὲ μαϊμού!

— Μπᾶ σὲ κα... κα... κα..., ψελλίζει ὁ ἀράπης καὶ τρέμει ἀπὸ τὸ φόβο του. Ποιὸς σ' ἔκανε ἔτσι, ἀφέντη παιδί; Μήπως καιμιὰ μάγισσα; Μπᾶ σὲ κα... κα... κα...

Ἡ μαϊμού χοροπηδάει γιὰ μιὰ στιγμή καὶ μὲ τὸ ἓνα χέρι τοῦ δείχνει μιὰ πληγὴ ποὺ ἔχει στὸν ὦμο ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο δείχνει τὸ μενταγιόν! Τώρα πιά, ὁ Μπουτάτα εἶναι βέβαιος πὼς ἔχει μπροστά του τὸν Ταμπόρ μεταμορφωμένο σὲ μαϊμού ποὺ τοῦ δείχνει τὸ μενταγιόν γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ καταλάβῃ πὼς πρόκειται γι' αὐτόν.

— Σὲ γνώρισα ἀφέντη, τοῦ λέει, ποὺ νὰ μὴ σὲ γνώριζα ποτέ μου! Τί χάλια εἶναι αὐτά, νὰ σὲ καταντήσουν μαϊμού! Δὲν τοὺς ἔδινες μερικὲς

σφαλιάρες για να σ' αφήσουν ήσυχο;

Ἡ μαϊμού βγάζει ἓνα στρίγγλισμα ἀντὶ για φωνή καὶ κάνει νὰ τὸν πλησιάσῃ μὰ ὁ Μπουτάτα βάζει τὶς φωνές.

— Ὅχι, ὄχι μὴ μὲ πλησιάσῃς, ἀφέντη! Μοῦ φτάνει τὸ μεγάλο κεφάλι, δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ κολλήσω μαύγια καὶ νὰ γίνω μαϊμού! Μὴν πλησιάζῃς γιατί θὰ τραβήξω τὴ μπιστόλα!

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἀποφασίζει νὰ ξεκινήσῃ για τὴ σπηλιά. Καθὼς προχωρεῖ ὅμως, ἡ μαϊμού τὸν ἀκολουθεῖ ἀπὸ πίσω.

— Μπα σε καλό σου!, μουρμουρίζει κάθε τόσο ὁ ἀράπης καὶ σταυροκοπιέται. Τί μούτρα εἶναι αὐτά, ἀφέντη Ταμπόρ; Εἶσαι σὰ ζαρωμένη γιγιά! Χί, χί, ἀκούς νὰ σε κάνουν μαϊμού!

Καὶ μὲ τὴ μπιστόλα πάντα προτεταμένη για νὰ μὴ τὸν πλησιάσῃ ὁ... Ταμπόρ καὶ τὸν μαγέψῃ, προχωρεῖ μὲ ἀργὸ βῆμα πρὸς τὴ σπηλιά του.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΩΝ ΚΥΝΗΓΩΝ

Ο ΤΑΜΠΟΡ, ὁ πραγματικός Ταμπόρ καὶ ὄχι ἡ μαϊμού μὲ τὸ μενταγιὸν ποὺ ἀκολουθεῖ τὸν ἀράπη βαδίζει σκυφτός για τὴ σπηλιά του. Ἡ καρδιά του εἶναι βαρειά ἀπὸ τὴ θλίψη, γιατί ἔχασε ὅλους τοὺς συντρόφους του χωρὶς νὰ ξέρῃ τί ἔγιναν.

Ξαφνικά, ἐνῶ πλησιάζει κοντὰ σ' ἓνα δέντρο, λίγα μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὴ σπηλιά του,

νοιώθει τὸ ἔδαφος νὰ τρέμη καὶ νὰ ὑποχωρῇ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του καί, πρὶν καταλάβῃ καλὰ—καλὰ τί συμβαίνει, βρίσκεται στὸ βάθος ἑνὸς λάκκου! Τὴν ἴδια στιγμή ἓνα δίχτυ πέφτει πάνω του καὶ δυὸ πυροβολισμοὶ σκίζουν τὴν ἡσυχὴ ἀτιμόσφαιρα.

Ὡσπου νὰ προλάβῃ νὰ ἀντιδράσῃ τὸ θρυλικὸ Ἑλληνόπουλο, νοιώθει κάτι σκληρὸ νὰ τὸν χτυπάῃ μιὰ, δυὸ φορές στὸ κεφάλι... Παρ' ὅλη τὴ ζαλάδα καὶ τὸν προμερὸ πόνο ποὺ αἰσθάνεται χύμηξε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ λάκκο, μα δέχεται ἓνα τρίτο καὶ πρὸ δυνατό χτύπημα στὸ κεφάλι ποὺ τὸν κάνει νὰ χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του...

* * *

Ὅταν ἀνοίγῃ τὰ μάτια, βρίσκειται ξαπλωμένος καταγῆς, μακριὰ ἀπὸ τὴ σπηλιά του, δαιμόνος χειροπόδαρα. Πάνω του ἔχουν σκύψει δυὸ λευκοὶ ποὺ τὸν κυττάζουν χαιμογελῶντας ἀπαίσια. Πρὸ πέρα στέκουν μερικοὶ μαῦροι, ὑπηρέτες φαίνεται τῶν λευκῶν κυνηγῶν, γιατί μπροστὰ τους ἔχουν ἀποθέσει μερικά κιβώτια.

— Εἶσαι ὁ Ταμπόρ; ρωτᾷ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς λευκοὺς.

Τὸ Ἑλληνάπουλο δὲν τοῦ ἀπάντησε.

— Μὴ μοῦ κάνῃς τὸ δύσκολο γιατί ἔχω πολλοὺς τρόπους νὰ σε κάνω νὰ ἀνοίξῃς τὸ στόμα σου, τοῦ λέει ὁ ἴδιος χτυπώντας τὸν μὲ μιὰ κλωτσιά.

Ὁ Ταμπόρ χαιμογελάει πε

ριφρονητικὰ χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ.

— Λύσε με πρώτα κι' ἔπειτα χτύπησέ με, τοῦ λέει. Δὲν σ' ἔχουν μάθει νὰ σέβεσαι τοὺς αἰχμαλώτους σου;

— Νὰ σεβαστῶ ἐσένα!, ἀπαντᾷ ὁ κοντὸς μὲ τὰ γένεια καὶ πιάνει τὴν κοιλιά του ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια. Νὰ σεβαστῶ ἓνα ἄγριο παιδί πού δὲν πάτησε τὸ πόδι του ποτὲ ἔξω ἀπὸ τὴ ζούγκλα! Καὶ συνεχίζει νὰ γελά ἀπαίσια.

— Αὐτὸ τὸ ἄγριο παιδί θὰ σὲ κάνῃ νὰ τὸ σεβαστῇς μιὰ μέρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα τοῦ λέει μὲ λύσσα ὁ Ταμπὸρ καὶ ἔτσι ὅπως εἶναι ξαπλωμένος κατὰ γῆς, τεντώνει ξαφνικά, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ ὁ ἄλλος τὰ δεμένα του πόδια καὶ χτυπάει τὸν κακούργο κυνηγὸ σπὰ γόνατα. Εἶναι τόσο ἄ-



“Ενα τρομερὸ φίδι ἔχει τυλιχτῇ στὸ κορμί του...”



Μὲ μιὰ ξαφνικὴ κεφαλιά ὁ Ταμπὸρ ἀνατρέπει τὸν κακούργο.

στραπιαῖο καὶ δυνατὸ τὸ χτύπημα πού ὁ κυνηγὸς χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει ἀνάσκελα, χτυπώντας τὸ κεφάλι του σὲ μιὰ πέτρα.

Ὁ κυνηγὸς ἀνοίγει τότε μιὰ βαλίτσα καὶ βγάζει ἀπὸ μέσα μιὰ σύριγγα! Τὴ δείχνει στὸν δεμένο Ταμπὸρ καὶ γελάει θριαμβευτικά:

— Θὰ σὲ ρωτήσω νὰ μοῦ πῆς κάτι, τοῦ λέει. “Αν δὲν ἀνοίξης τὸ στόμα σου θὰ σοῦ ρίξω αὐτὴ τὴν ἔνεσι. “Ακουσε, λοιπόν. “Ἐχω μάθει πὼς στὴν Κοιλιάδα τῶν Ἐλεφάντων ὑπάρχει κρυμμένος θησαυρός. Σὲ ποιο μέρος ἀκριβῶς βρίσκεται;

Τὸ θρυλικὸ Ἑλληνόπουλο δὲν καταδέχεται νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

— 'Ωραία, κάνει ο άλλος.
'Ετοιμάσου να δεχτής την έ-
νεσι.

— Νομίζεις πώς με φοβί-
ζει ο θάνατος; του άπαντάει
είρωνικά ο Ταμπόρ.

— Δεν πρόκειται να πεθά-
νης μ' αυτήν την ένεσι, παλ-
ληκάρι μου. 'Απλούστατα θά
ναρκαωθής και μέσα στη νάρ-
κη σου θα μου άπαντάς με εί-
λικρίνεια σε ό,τι σε ρωτάω.
Τζόε, λέει γυρνώντας στον
σύντροφό του, φώναξε τρεις
μαύρους να τον κρατήσουν ά-
κίνητο.

Και ενώ οι μαύροι ιθαγε-
νείς κρατούν ακίνητο τον Τα-
μπόρ, ο άπαίσιος λευκός με
τά γένεια, χώνει τη βελόνα
της σύριγγας στο μπράτσο
του Ταμπόρ.

Περνούν δύο λεπτά. Το θρυ-
λικό 'Ελληνόπουλο αρχίζει να



'Η γροθιά της Γιαράμπα προσ-
γειώνεται τρομακτική στο σαγό-
νι του λευκού.



'Η κεφαλα του Μπουτάτα καρ-
φώνεται ως το λαιμό στη λάσπη.

ζαλίζεται και κλείνει τα μά-
τια του... 'Επειτα του φαίνε-
ται πώς κοιμάται και βλέπει
ένα όνειρο.

— Πού είναι ο θησαυρός;
τον ρωτάει κάποιος στ' όνει-
ρό του.

— Στην Κοιλάδα των 'Ε-
λεφάντων, του άπαντάει χω-
ρίς δισταγμό.

— Και πού είναι ή Κοιλά-
δα των 'Ελεφάντων;

— 'Εκεί που χωρίζει στα
δύο ο μεγάλος ποταμός.

— Σε ποió μέρος είναι ά-
κριβώς ο θησαυρός;

— Θα μπήτε στην κουφάλα
του πιο μεγάλου δέντρου και
κατεβήτε σε μιá τρύπα που ό-
δηγεί στη γή...

'Η φωνή που ρωτάει τον Τα-
μπόρ σταματάει και το θρυλι-
κό παιδι βυθίζεται σ' ένα βα-

θὺ ὕπνο πού μοιάζει ἴδιος μὲ τὸ θάνατο.

— Ἡ ἔνεσί μου εἶναι θαυματουργή!, κάνει θριαμβευτικὰ ὁ κοντὸς κυνηγὸς στὸν σύντροφό του. Μὲ τὴν ἴδια ἔνεσι ἔκανα καὶ τὸν «ἄλλον» νὰ μιλήσῃ. Ὅταν βάλουμε χέρι καὶ σ' αὐτὸ τὸ θησαυρό, θὰ γυρίσουμε πᾶμπλουτοὶ στὴν Ἀμερικὴ. Παρίφημα δὲν τὰ κατάρφρα;

ΕΝΑ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟ ΜΗΝΥΜΑ

 ΧΑΖΟΣ Μπουτάτα, μὲ τὴ μαϊμού ξοπίσω του, πλησιάζει στὴ σπηλιά του.

— Ἀκου νὰ σοῦ πῶ, γυρνάει σὲ μιὰ στιγμή καὶ λέει στὴ μαϊμού πού νομίζει πὼς εἶναι ὁ μεταμορφωμένος Ταιμπόρ, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ διατάζω ἐγὼ καὶ ὄχι ἐσύ, ἐξηγηθήκαμε;

Ἡ μαϊμού σταματᾷ καὶ τοῦ δείχνει τὸ μενταγιόν.

— Μωρέ τί μάς λές!, θυμώνει ὁ ἀράπης. Μόνο τὸ μενταγιὸν σοῦ ἔμεινε, κακομοίρη μου! Δὲν κυττάζεις τὰ μουτρα σου σ' ἓναν καθρέφτη γιὰ νὰ δῆς τὰ χάλια σου;

Κάνει ἓνα βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσ, τὸ πᾶδι του συναντάει τὸ κενὸ καί... πέφτει στὸ λάκκο πού εἶχε πέσει λίγο πρὶν καὶ ὁ... πραγματικὸς Ταιμπόρ.

— Μπα σὲ καλὸ μου, πᾶει τὸ τσουλούφι μου!, γκρινιάζει ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ λάκκου. Ἄν μάθω ποιὸς ἄνοιξε αὐτὴ τὴν τρύπα θὰ τὸν τρελλάνω

στὶς καρπαζιές.

Θυμᾶται ἔπειτα τὸν Ταιμπόρ πού ἔχει μεταμορφωθῇ σὲ μαϊμού καὶ βάζει τὶς φωνές:

— Ἀφέντη μαϊμού, ρίξε μου κανένα χορτόσχοινο νὰ ἀνεβῶ!

Μὰ ἡ μαϊμού οὔτε φαίνεται οὔτε ἀκούγεται.

— Ταιμπόρ!, φωνάζει πάλι ὁ Μπουτάτα.

Κι' ἐπειδὴ δὲν παίρνει καὶ τώρα ἀπάντησι, βγάζει τὴ μπιστόλα καὶ πυροβολεῖ πρὸς τὸ ἄνοιγμα.

Δὲν περνᾷ οὔτε ἓνα λεπτὸ ὅταν παρουσιάζεται στὸ χεῖλος τοῦ λάκκου ἓνα κοριτσίστικο κεφάλι. Εἶναι ἡ Γιαράμπα.

— Ἀφέντη Γιαράμπα, τῆς φωνάζει ὁ Μπουτάτα, ρίξε μου ἓνα χορτόσχοινο.

Σὲ λίγο ἡ πανώρια Γιαράμπα τὸν τραβάει ἐπάνω καὶ τὸν ρωτᾷ περίεργη ποιὸς ἄνοιξε τὸ λάκκο. Κι' ἐπειδὴ ὁ Μπουτάτα δὲν ξέρει νὰ τῆς ἀπαντήσῃ τὸν ρωτᾷ ἂν εἶδε τὸν Ταιμπόρ καὶ τὴ Ζολάν.

— Τὸ ἀφέντη Ζολάν δὲν τὸν εἶδα, ἀπαντᾷ ὁ Μπουτάτα. Μόνο τὸ ἀφέντη Ταιμπόρ εἶδα.

— Ποῦ εἶναι; ρωτᾷ μὲ ἀγωνία ἡ Γιαράμπα.

— Χί, χί!, χαμογελάει ὁ ἀράπης καὶ στρίβει τὸ τσουλούφι του. Χί, χί!, καλύτερα νὰ μὴν τὸν δῆς, ἀφέντη Γιαράμπα! Μιὰ μάγισσα μάγεψε τὸ ἀφέντη παιδί καὶ τόκανε μαϊμού!

— Ἀφησε τ' ἀστεῖα!, βάζει τὶς φωνές ἡ Γιαράμπα.

Τὸν εἶδες τὸν Ταιμπὸρ ἢ ὄχι;
 Ὁ ἀράπης ἀπλώνει ἐπίσημα τὸ χέρι του.

— Νά, ἐκεῖ εἶναι, τῆς δείχνει πρὸς τὸ μέρος τῆς μαϊμοῦς ποὺ ἔχει κουρνιάσει στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου.

Ἡ Γιαράμπα βλέπει τὴ μαϊμού καὶ διακρίνοντας τὸ μενταγιὸν στὸ λαιμό της, προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος της. Ὅταν πιά φθάνη σὲ ἀπόστασι δυὸ βημάτων ἀπὸ τὸ ζῶο, βλέπει πῶς στὴν πλάτη του ἔχει μιὰ ματωμένη πληγὴ καὶ πῶς τὰ εὐκίνητα χέρια του βγάζουν τὸ μενταγιὸν ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τῆς τὸ προσφέρουν!

Ἡ Γιαράμπα τὸ παίρνει κυριευμένη ἀπὸ μεγάλη περιέργεια. Καὶ καθὼς τὸ κυττάζει, βλέπει πῶς τὸ μενταγιὸν εἶναι χοντρό. Μιὰ σκέψι τῆς ἔρχεται στὸ νοῦ καὶ τὴν βάζει ἀμέσως σ' ἐνέργεια. Μὲ τὸ νῦχι της προσπαθεῖ νὰ ἀνοίξη τὸ λεπτὸ καπάκι τοῦ μενταγιὸν καὶ σὲ λίγο τὸ κατορθώνει. Τότε, τὰ μάτια της ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ τὴν ἐκπληξι. Μέσα στὴν κούφια θήκη του ὑπάρχει ἓνα μικρό, διπλωμένο χαρτάκι!

Τὸ ἀνοίγει καί, μὲ τὰ λίγα γράμματα ποὺ τῆς ἔχει μάθει ὁ Ταιμπὸρ, κατορθώνει νὰ τὸ διαβάσῃ:

«Πέρασαν ἀπὸ τὴ σπηλιά μου δυὸ κακοὶ λευκοί, λέει τὸ γράμμα, καὶ μοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς πῶ ποιά φυλὴ λατρεύει ἓνα ὀλόχρυσο ἄγαλμα. Ἐγὼ ἀρνήθηκα, ἀφοῦ μὲ χτύπησαν μοῦ ἔρριξαν μιὰ ἔνεσι καὶ τοὺς μαρτύρησα χωρὶς νὰ θέ-

λω πῶς ἡ φυλὴ τῶν Κούρα λατρεύει τὸ χρυσὸ ἄγαλμα. Ἐφυγαν πρὸς τὰ κεῖ καὶ φοβάμαι πῶς ἂν κλέψουν τὸ ἄγαλμα, οἱ Κούρα θὰ θυμώσουν καὶ θὰ συμβοῦν πολλὰ κακά. Τοὺς ἄκουσα νὰ λένε γιὰ τὸν Ταιμπὸρ πῶς θὰ τὸν συλλάβουν γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ τοὺς πῇ σὲ ποιοῦ μέρος τῆς Κοιλιάδος τῶν Ἐλεφάντων κρύβεται ὁ θησαυρός. Βάζω τὸ σημείωμα στὸ μενταγιὸν μου, τὸ κρεμῶ στὸ λαιμὸ τῆς Τσίτα, τῆς ἀγαπημένης μου μαϊμοῦς καὶ παρακαλῶ ὅποιος τὸ βρῇ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ταιμπὸρ... Ἐγὼ φοβάμαι πῶς θὰ πεθάνω...

ΦΟΡΕΣΤ».

ΟΙ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ ΠΛΗΡΩΝΟΥΝ

Η ΓΙΑΡΑΜΠΑ ἀνασκιρτάει. Γνωρίζει τὸν Φόρεστ. Εἶναι ἓνας γεροεξημίτης ποὺ ἔχει ἀποσυρθῇ στὴ ζούγκλα καὶ προσεύχεται στὸ Θεό. Τώρα καταλαβαίνει ἡ πανώρια κοπέλλα γιὰτὶ αἰχμαλώτισαν οἱ Κούρα τὴ Ζολὰν καὶ τὴν πῆραν γιὰ θεά τους. Γιατὶ οἱ δυὸ λευκοὶ κακούργοι τοὺς ἔκλεψαν τὸ χρυσὸ ἄγαλμα καὶ αὐτοὶ νόμισαν πῶς ζωντάνεψε!

— Μπουτάτα!, φωνάζει στὸν κεφάλαι ποὺ τὴ στιγμὴ ἐκείνη γεμίζει τὴ μπιστόλα του μὲ καινούργιες σφαῖρες, ὁ Ταιμπὸρ κινδυνεύει! Οἱ δυὸ λευκοὶ τὸν ἔχουν αἰχμαλώτισει γι' αὐτὸ ἀνοίξαν καὶ αὐτὴ τὴν παγίδα ποὺ ἔπεσες καὶ σὺ μέσα. Βλέπεις τοὺς δυὸ κάλυκες

από αυτόματο που βρίσκονται δίπλα στο λάκκο; Οί λευκοί ήρθαν ως εδώ και τον αιχμαλώτισαν.

Ο Μπουτάτα κουνάει την κεφαλα του με οίκτο:

— Ο Ταιμπόρ είναι αυτός, τής λέει, δείχνοντας τη μαϊμού.

Η Γιαράμπα που θυμάται την πληγωμένη μαϊμού, την πλησιάζει, βάζει ένα βοτάνι στην πληγή της, και τραβώντας από το χέρι το Μπουτάτα τρέχει μ' όλη της τη δύναμι εξηγώντας του:

— Γρήγορα για την Κοιλάδα των Έλεφάντων!, φωνάζει στον Μπουτάτα. Ο Ταιμπόρ κινδυνεύει. Και τους διηγείται τί γράφει το γράμμα.

Εκείνος κάνει να τρέξει πίσω της μὰ κοντοστέκεται. Έ-



Το τέλος του κακούργου είναι τραγικό. Τον καταπίνει ο μεγάλος βάλτος.

να μαλλιαρό πράγμα έχει καθήσει στο σβέρκο του. Είναι ή Τσίτα, ή τετραπέρατη μαϊμού του έρημίτη.

— Έ!, τής φωνάζει ο χοντροαράπης, βλέπω πώς πήρες θάρρος μαζί μου! Κατέβα άμέσως κάτω μην σε αρχίσω στις σφαλιάρες!

Μα ή μαϊμού, όχι μόνο δεν κατειβάίνει αλλά τον πιάνει με τὰ δυό της χέρια από το τσουλούφι και αφήνει χαρωπά γρυλλίσματα.

— Μπά σε καλό μου, μπελᾶς που με βρήκε!, γκρινιάζει ο αράπης. Σιγά παιδί μου μη μου ξερριζώσης το τσουλουφάκι μου και τ'όχω μονάκριβο!

* * *

Ας έρθουμε τώρα στην Κοιλάδα των Έλεφάντων όπου οί δυό λευκοί κακούργοι κυνηγοί οδηγούν δεμένο τον Ταιμπόρ, που έχει ξυπνήσει τώρα από τον ύπνο που του έφερε ή ένεσι και μπορεί και περπατάει.

— Είδες τί άμορφα που μάς μαρτύρησες που βρίσκεται ο κρυμμένος θησαυρός, του λέει ο πιο κοντός. Στο είπα πώς θα μιλήσης, θέλεις δεν θέλεις!

Ο Ταιμπόρ θυμάται πώς πραγματικά μαρτύρησε στον ύπνο του που κρυβόταν ο άμύθητος θησαυρός και μιὰ πίκρα γεμίζει την καρδιά του. Έπειτα όμως κάτι θυμάται και χαμογελάει.

— Γιατί γελάς; τον ρωτάει με την άπαίσια φωνή του ο κακούργος. Νομίζεις πώς δεν θα βρούμε εύκολα το δέντρο

μέ την κουφάλα που στis ρίζες του κρύβεται ο θησαυρός; Νάτο, αυτό εκεί είναι, το πιο μεγάλο απ' όλα.

Και αρχίζει να γελάει, δίνοντας μια κλωτσιά στον δεμένο Ταιμπόρ. Μά το παλληκάρι της ζούγκλας εξακολουθεί να γελάει αίνιγματικά...

Ύστερα από πέντε λεπτά ή συνοδεία φθάνει στο μεγάλο δέντρο με την κουφάλα και σταματάει.

— Αυτό είναι!, φωνάζουν θριαμβευτικά οι δυο λευκοί σαν βλέπουν την κουφάλα.

— Έσύ μείνε εδώ να φυλάς τον Ταιμπόρ, λέει ο κοντός. Εγώ θα μπώ μέσα να ρίξω μια ματιά.

Πραγματικά, το λεπτό του κορμί περνάει εύκολα στην τρύπα της κουφάλας και σε λίγο εξαφανίζεται, κατεβαίνοντας προς τη γη. Δεν περνούν όμως ούτε δύο λεπτά, όταν μια σπαρακτική φωνή φθάνει από τα έγκατα της γης, κάτω από τις ρίζες του δέντρου. Κι' ενώ οι μαύροι και ο λευκός κυνηγός που φυλάει τον Ταιμπόρ τα έχουν κυριολεκτικά χαιμένα, ένα απίστευτο, ένα τρομερό και συχαιμερό θέσμα παρουσιάζεται μπροστά τους. Ο κακούργος που είχε μπη στην κουφάλα πετάγεται έξω και πέφτει καταγής, ξεφωνίζοντας γοερά. Γύρω από το κορμί του έχει τυλιχτή ένα πελώριο φίδι που όλο και τον σφίγγει και πιο δυνατά!

Γι' αυτό χαμογελούσε αίνιγματικά ο Ταιμπόρ... Γιατί ήξερε πως πάνω στο θησαυρό



Κουβαλάει νερό με τις φούχτες της και τον βοηθά να πλύνει το τσουλούφι του.

κοιμάται πάντα ένα ζευγάρι φαρμακερά φίδια που δεν αφήνουν κανέναν να πλησιάσει.

Σε λίγο, οι γοερές κραυγές σταματούν. Ο κακούργος μένει ακίνητος, νεκρός και το φίδι, πριν ο άλλος κυνηγός προλάβει να το πυροβολήσει ξετυλίγεται με απίστευτη ταχύτητα από το κορμί του θύματός του και χώνεται ξανά στην τρύπα του.

Ο δεύτερος κακούργος γυρίζει προς το μέρος του Ταιμπόρ και προτείνει το αυτόματό του, κρατώντας τη σκανδάλη.

— Ετοιμάσου να πεθάνεις!, ούρλιάζει. Το ήξερες πως υπήρχε το φίδι εκεί μέσα και μάς τ'όκρυψες! Θα σε σκοτώσω κι' έπειτα θα ρίξω μια

χειροβομβίδα μέσα στην τρύπα για να σκοτώσω το φίδι και να πάρω το θησαυρό!

Το δάχτυλό του συσπάται επικίνδυνα πάνω στη σκανδάλη και ο Τάμπόρ, διατηρώντας όλη την ψυχραιμία του κάνει κάτι το καταπληκτικό. Σκύβει ξαφνικά προς τα κάτω και το κεφάλι του χτυπάει με δύναμη στο στομάχι του κακούργου και τον ανατρέπει.

Την ίδια στιγμή, ένας αλαλαγμός ακούγεται κάπου εκεί κοντά που τον ακολουθούν δυο πυροβολισμοί.

— Πίσω και σάς τάραιξα στίς κεφαλίες!

Ο Ταμπόρ γνωρίζει τη φωνή του Μπουτάπα και γυρνώντας βλέπει και τη Γιαράμπα να τρέχει μαζί του. Η πανώρια μελαψή κοπέλλα που αντιλαμβάνεται τον κίνδυνο, μ' ένα πήδημα προλαβαίνει το λευκό που ετοιμάζεται να σηκωθεί, του δίνει μια γερή γροθιά στο σαγόνι και τον κάνει να παρατήση το αυτόματο που κρατάει και να πάρη δυο γρήγορες τούμπες.

Και τότε, γίνεται κάτι το καταπληκτικό και απίστευτο!

Η Τσίτα, ή τετραπέρατη μαϊμού που ως τώρα ήταν γερά κολλημένη στον ώμο του Μπουτάπα, πηδάει κάτω, αρπάζει το αυτόματο και αρχίζει να χτυπάει στο κεφάλι τον μισοζαλισμένο κακούργο κυνηγό.

Ο Μπουτάπα μόλις τη βλέ-

πει ένθουσιάζεται και φωνάζει:

— Απάνω του και τον φάγαμε! Τώρα θα δής κεφαλιά που θα πάη καπνός!

Παίρνει φόρα, όρμιάει με το κεφάλι μπροστά και... το κεφάλι του καιφώνεται με δύναμη στο λαιπερό έδαφος γιατί στο μεταξύ ο κακούργος πρόλαβε να σηκωθεί και να το βάλη στα πόδια. Ο Μπουτάπα σηκώνεται, δεν τον βλέπει πουθενά και φωνάζει θριαμβευτικά:

— Μπράβο κεφαλιά! Τον διάλυσα τον ανθρωπάκο!

Ο κακούργος κάνει ένα τρομερό λάθος, όμως. Αντί να φύγη προς την κατεύθυνσι που πήραν οί κατατρομαγμένοι μαύροι, φεύγει από την αντίθετη και, σε λίγο, οί ήρωές μας τον βλέπουν να βουλιάζει στον βάλτο και... να χάνεται... Η ζούγκλα τον έκδικήθηκε κι' αυτόν όπως έπρεπε...

— Μέσα σ' αυτό το μεγάλο κιβώτιο κρύβεται το χρυσό αγαλμα της φυλής των Κούρα που το έκλεψαν οί κακούργοι, λέει ο Ταμπόρ στη Γιαράμπα μόλις τον ελευθερώνει από τὰ δεσιμά του. Θα τους είδοποιήσω να έρθουν να το πάρουν.

Εκείνη τη στιγμή θυμάται κάτι και ρωτάει:

— Η Ζολάν, γύρισε;

Η πανώρια Γιαράμπα κουνάει αρνητικά το κεφάλι της και στα μάτια του Ταμπόρ περνάει μια σκιά ανησυχίας.

— Το άφέντη Ζολάν δεν θα

κατέβηκε αδόκητη από τὸ βού-
βαλο, βγάζει τὸ συμπέρασμα
ὁ Μπουτάτα πού, τὴ στιγμὴ
ἐκείνη πλένει τὸ λασπωμένο
τσουλουφάκι του ἐνῶ ἡ μαϊ-
μού τοῦ κουβαλάει νερὸ μὲ
τὶς φούχτες της...

* * *

Νύχτα βαθειά. Ὁ Ταμπὸρ
μὲ τὴ Γιαράμπα ξαγρυπνοῦν
στὴ σπηλιά τους περιμένον-
τας μάταια τὸ γυρισμὸ τῆς
Ζολάν. Ὁ Μπουτάτα μὲ τὴ
Μπουμποῦ βγῆκαν μιὰ βόλτα
στὴ ζούγκλα γιὰ νὰ σκοτώ-
σουν κανένα ζαρκάδι καὶ ἀκό-
μα δὲν ἔχουν γυρίσει κι' αὐ-
τοί. Ξαφνικά, γοερὲς κραυγὲς

καὶ πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν.
Ὁ Ταμπὸρ πετάγεται μ' ἓνα
σάλτο καὶ καθὼς βγαίνει ἀπὸ
τὴ σπηλιά ἀντικρύζει ἓνα πα-
ράξενο θέαμα. Ἕνας πελώρι-
ος ἀράπης κυνηγᾷ τὴ Μπου-
μποῦ καὶ τὴν πυροβολεῖ κάθε
τάσο ἐνῶ ἐκείνη ξεφωνίζει
κατατραυμαγμένη:

—Βοήθεια! Τὸ φάντασμα
τῆς Ζούγκλας θέλει νὰ μὲ
σκοτώσῃ!

Ὁ Ταμπὸρ ἐνεργεῖ ἀστρα-
πιαῖα. Μὲ γοργὸ βῆμα φθάνει
κοντὰ στὸν ἀράπη πού τρέχει
σὰν ἀφηνιασμένο ἄλογο, ση-
κώνει τὴ γροθιά του καὶ ἐτοι-
μάζεται νὰ τὸν χτυπήσῃ.

Τ Ε Λ Ο Σ

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικά Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΘΑΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος 1ον—Τόμος 4ος—'Αρ. 25—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφειγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.



Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 26, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Παρασκευή, χιλιάδες ἐρωτηματικὰ βασανίζουν τὸν Ταμπόρ, τὸ θρυλικὸ παιδί τῆς Ζούγκλας: Τί ἔγινε ἡ Ζολάν; Ζῆ ἢ πέθανε; Γιατί δὲν ἔρχεται; Ποῦ πῆγε; Ὁ μάγος Ζοχράν τὸν πληροφορεῖ πῶς βρίσκεται στὸ λάκκο τῶν φιδιῶν καὶ ὁ Ταμπόρ ξεκινάει μαζί με τοὺς φίλους του γιὰ μιὰ καινούργια συγκλονιστικὴ περιπέτεια. Στὸ δρόμο τοὺς ἀνταμώνουν τὸν

ΜΑΥΡΟ ΟΛΕΘΡΟ

ἓνα γιγάντιο καὶ τρομερὸ θηρίο ποὺ τὸ τολμηρὸ 'Ελληνόπουλο κατορθώνει νὰ τὸ δαμάσῃ. Μά, στὸ λάκκο τῶν φιδιῶν τοὺς περιμένει μιὰ ὀκώμη καταπληκτικὴ περιπέτεια...

Μὴν ξεχάσῃ κανεὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἄλλη Παρασκευὴ τὸ τεύχος 26 τοῦ ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ μετὰ τὸν τίτλο:

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΟΛΕΘΡΟΣ



ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

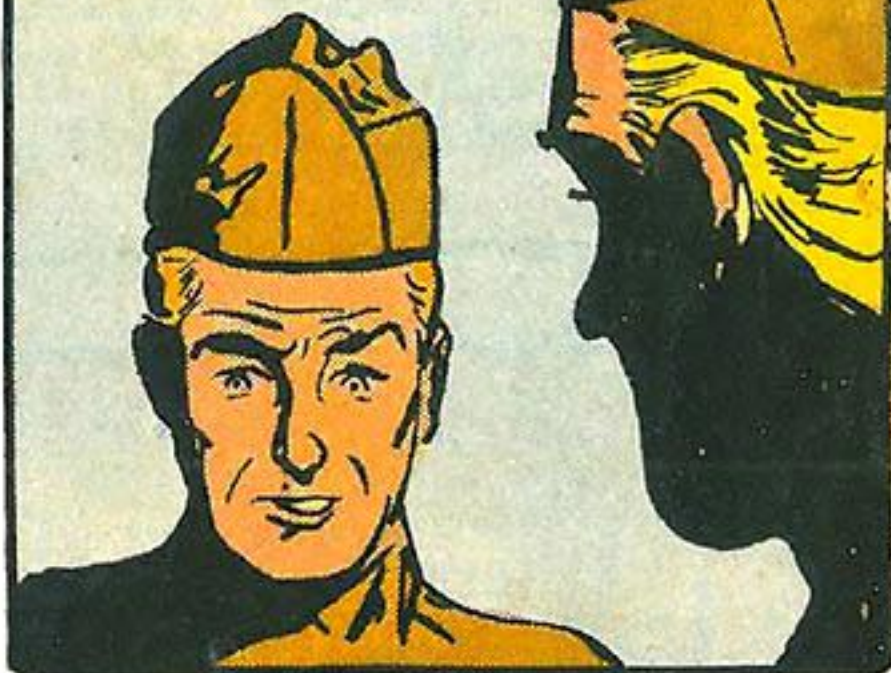
ΟΤΑΝ Ο ΠΙΛΟΤΟΣ ΝΤΑΝ-ΒΡΑΝΥ ΕΛΑΒΕ ΤΙΣ ΔΙΑΤΑΓΕΣ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟ, ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΦΑΝΤΑΣΘΗ ΠΩΣ Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΠΤΗΣΗ ΘΑ ΓΙΝΟΤΑΝ 50 ΕΚΚΑΤΟΜ. ΜΙΛΙΑ ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ.

ΜΕ ΣΤΕΛΝΟΥΝ ΣΤΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ ΤΗΣ ΣΑΡΑΤΟΓΚΑ, ΝΤΑΝ, ΕΙΣΥ; ΚΟΜΑ.



ΜΕ ΔΙΑΤΑΣΟΥΝ ΝΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΟ... ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΑΡΗ!

Τ...ΤΙ;



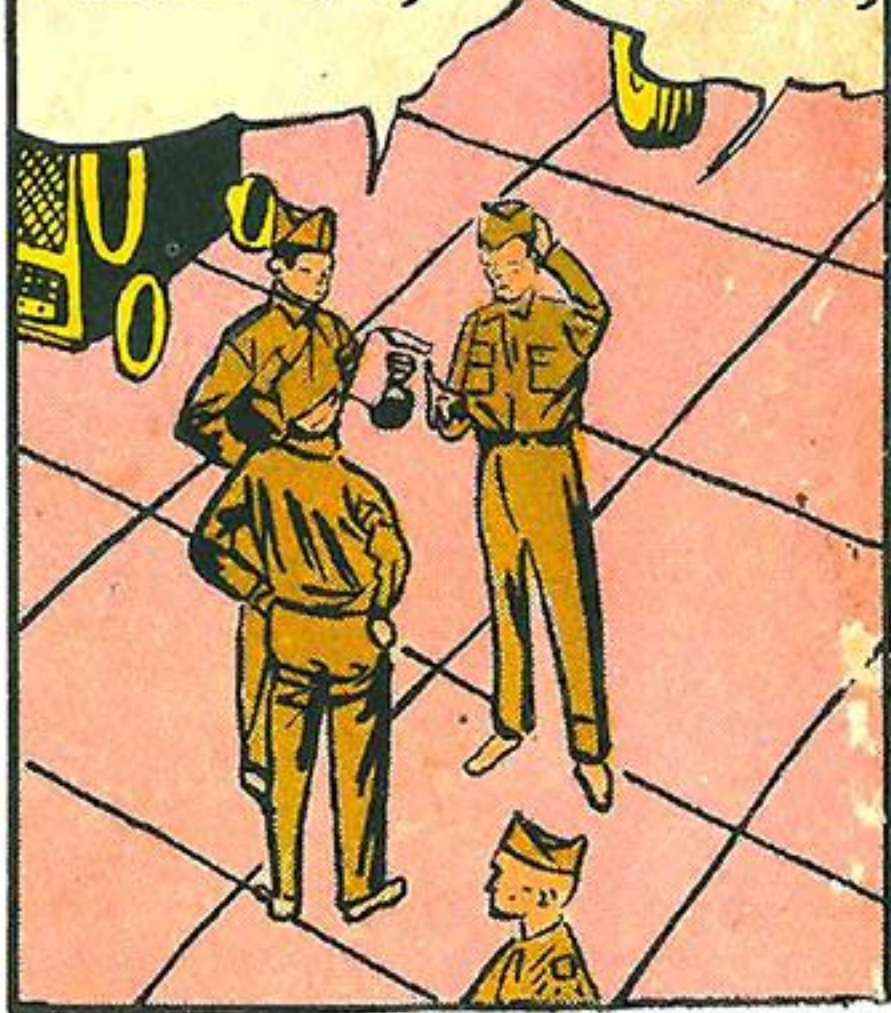
ΚΑΙ...

ΕΦΥΓΕ! ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ, ΝΤΑΝ!



ΤΟΝ ΕΣΤΕΛΝΑΝ ΜΑΖΥ ΜΟΥ ΣΤΗ ΣΑΡΑΤΟΓΚΑ, ΤΙ ΕΝΝΟΟΥΣΕ ΜΕ ΤΟΝ ΑΡΗ;

ΚΑΙ ΠΟΥΝΤΟΣ;



ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ!